Μάης 2017
Νο 154

εργατικη δημοκρατια

Πως να κτίσουμε ένα δικοινοτικό κίνημα αντίστασης
σελ. 8–10

Τιμη ενίσχυσης 2 ευρώ

Ούτε στη Βουλή, ούτε στο ΤΕΠΑΚ, ούτε πουθενά

ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙ

σε κάθε γειτονιά

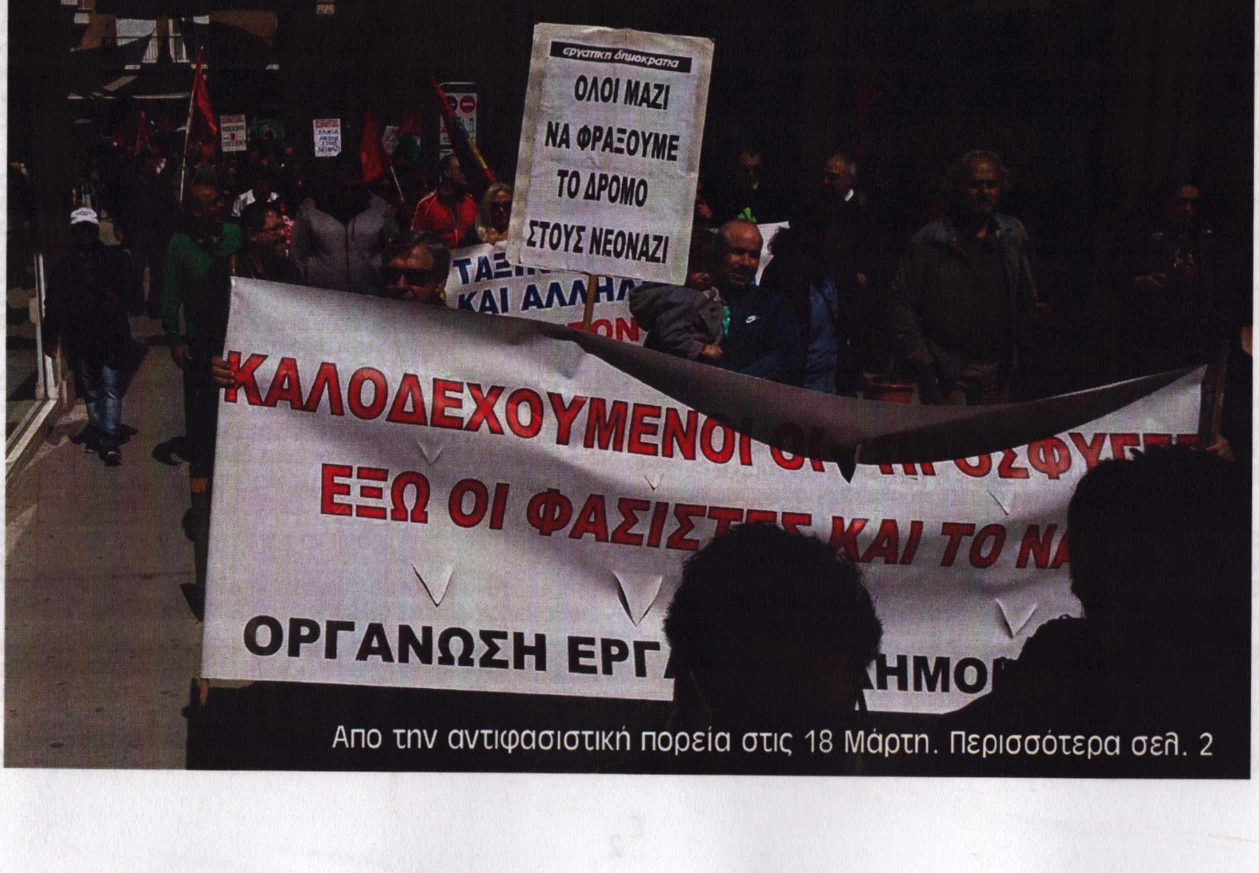

Απο την αντιφασιστική πορεία στις 18 Μάρτη. Περισσότερα σελ. 2

ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ

Η φασιστική επίθεση στο ΤΕΠΑΚ

Η Αριστερή Κίνηση 'Θέλουμε Ομοσπονδία' και η οργάνωση 'Το Γρανάζι' προγραμμάτισαν κοινή εκδήλωση με θέμα 'Η Αριστερά μπροστά στην επανένωση & στη διχοτόμηση' στις 5 του Μάη, σε αίθουσα του ΤΕΠΑΚ στη Λεμεσό . Η ώρα της εκδήλωσης ήταν στις 7 το απόγευμα.

Λίγο πριν την έναρξη της εκδήλωσης παρουσιαστήκαν καμιά εικοσαριά κουκουλοφόροι με καλυμμένα τα πρόσωπα, ντυμένοι στα μαύρα και κρατώντας γκλόπς . Μοναδικός ακάλυπτος ήταν ο αρχηγός τους ο οποίος περιτριγυρίζετο από κουκουλοφόρους παρέχοντας του 'προστασία'. Πέταξαν φυλλάδια με εθνικιστικό περιεχόμενο όπως 'Κύπρος γη Ελληνική' , 'Έξω οι τούρκοι' , πάνω στα οποία ήταν τυπωμένο το όνομα της φασιστικής τους οργάνωσης, 'Εθνικιστικό Απελευθερωτικό Κίνημα' με το λογότυπο τους που προσομοιάζει με το γνωστό έμβλημα των ναζί στη Γερμανία .

Στη συνέχεια άρχισαν να επιτίθενται στους παρευρισκόμενους με τα ρόπαλα και ρίχνοντας πέτρες με εμφανή στόχο να εκφοβίσουν τους παρευρισκομένους και να ματαιώσουν την εκδήλωση. Οι νεοναζί συνέχισαν τις επιθέσεις τους για 15 λεπτά περίπου και εξαφανίστηκαν λίγο πριν την άφιξη της αστυνομίας η οποία παρεμπιπτόντως καθυστέρησε αδικαιολόγητα παρόλο που είχε ειδοποιηθεί έγκαιρα. Είχαμε κάποιους τραυματισμούς όπως κάταγμα του χεριού μιας κοπελιάς , μερικοί με σπασμένη μύτη , μώλωπες στα πλευρά χωρίς ευτυχώς όμως να έχουμε σοβαρότερους τραυματισμούς .

Ο στόχος της συμμορίας των ναζί να διαλύσουν την εκδήλωση απέτυχε παταγωδώς. Από τους παρευρισκομένους που ήρθαν να παρακολουθήσουν την εκδήλωση δεν έφυγε κανείς. Μπήκαμε όλοι στην αίθουσα όπου και έγινε κανονικά η εκδήλωση . Το πιο ελπιδοφόρο δε γεγονός ήταν η ενεργοποίηση των αντιφασιστικών ανακλαστικών όλων των προοδευτικών ανθρώπων που καταδίκασαν με όλη τους τη δύναμη αυτές τις κατάπτυστες συμπεριφορές. Αποκορύφωμα της αντιφασιστικής κινητοποίησης ήταν η διοργάνωση την επόμενη μέρα από το ΑΚΕΛ συγκέντρωσης καταδίκης με τη παρουσία εκατοντάδων προοδευτικών ανθρώπων απ όλο το φάσμα της αριστεράς.

Το μήνυμα των κινητοποιήσεων είναι ξεκάθαρο: Η αντιφασιστική συσπείρωση είναι το πιο ισχυρό αντίδοτο στην φασιστική απειλή. Για να μην κλάψουμε αύριο έναν άλλο Παύλο Φύσσα, αυτή τη φορά στη Κύπρο.

Δημήτρης Δημητρίου

Μέλος της Αριστερής Κίνησης 'Θέλουμε Ομοσπονδία'

Να κτίσουμε το αντιφασιστικό μέτωπο

Η επίθεση των φασιστών στο ΤΕΠΑΚ δεν ήταν το πρώτο περιστατικό που φασίστες κτυπούν εκδηλώσεις της αριστεράς και του αντιφασιστικού κινήματος. Προηγήθηκε λίγες βδομάδες νωρίτερα η επίθεση σε αντιφασιστική εκδήλωση πάλι στην Λεμεσό, η παρενόχληση της δικοινοτικής συναυλίας στο Λήδρα Πάλας τον περασμένο Νιόβρη, η επίθεση σε εκδήλωση που μιλούσε ο Ταλάτ και πάλι στη Λεμεσό, η επίθεση σε τουρκοκύπριο ταξιτζή στον Αγιο Δομέτιο και πολλά άλλα.

Αποθρασιμένοι οι φασίστες από την ανοχή της κυβέρνησης και της αστυνομίας και ενθαρρυμένοι από τα καλά λόγια του αρχιεπισκόπου που τους χαρακτήρισε «καλά παιδιά» συνεχίζουν το άθλιο έργο τους.

Αυτή τη φορά όμως τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Αυτό οφείλεται σε δύο κυρίως λόγους. Ο ένας είναι ότι ο ρόλος αυτών των ναζιστικών συμμοριών έγινε εξαιρετικά επικίνδυνος και μέσα στη Βουλή με αποκορύφωμα την τροπολογία που πέρασε το ΕΛΑΜ με την στήριξη των απορριπτικών κομμάτων και την ανοχή του κυβερνητικού κόμματος που τίναξε στον αέρα την διαδικασία των συνομιλιών. Δεν περιορίζονται δηλαδή σε μεμονωμένες κινήσεις, να σκορπούν δηλαδή το ρατσιστικό τους δηλητήριο και να κτυπούν μετανάστες ή τουρκοκύπριους αλλά διεκδικούν πολύ πιο σημαντικό ρόλο στο καθορισμό των πολιτικών εξελίξεων στο Κυπριακό. Μπορεί η επίσημη δεξιά να αφήνει το περιθώριο στους φασίστες να κάνουν τα δικά τους αλλά δεν είναι ακόμη η ώρα να τους αφήσει και την πρωτοβουλία των κινήσεων. Παρόλα αυτά το γεγονός ότι δυό φασίστες βουλευτές, από τους 56 που αποτελούν το κοινοβούλιο κατάφεραν να περάσουν τροπολογία για να γιορτάζεται το ενωτικό δημοψήφισμα στα σχολεία, κάτι που αποτελεί κόκκινο πανί για τους τουρκοκύπριους, είναι μια επικίνδυνη εξέλιξη που δείχνει πόσο ανίκανα είναι τα αστικά και μικροαστικά κόμματα να τους αντιμετωπίσουν

Ο δεύτερος λόγος είναι ότι η πρόκληση ήταν πολύ μεγάλη για να μείνει αναπάντητη όχι μόνο από την κυβέρνηση και το κυβερνητικό κόμμα αλλα ακόμα και από τα κόμματα του υποτιθέμενου ενδιάμεσου χώρου, όλους αυτούς δηλαδή που την προηγούμενη περίοδο τους έκαναν πλάτες και τους έστρωναν το χαλί να περάσουν τις εθνικιστικές τους πολιτικές. Επιτέθηκαν απροκάλυπτα σε ένα ακαδημαϊκό ίδρυμα και επιχείρησαν να διαλύσουν μια εκδήλωση συζήτηση που αφορούσε τις προοπτικές επίλυσης του κυπριακού. Να επιβάλουν δηλαδή τη ναζιστική σιωπή. Ξεσηκώθηκε τέτοιος σάλος από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και τα ΜΜΕ που δεν μπορούσαν να το συγκαλύψουν.

Φυσικά οι ανακοινώσεις αυτών των κομμάτων ήταν νερόβραστες. Ιδιαίτερα της ΕΔΕΚ που καμαρώνει ότι ήταν αυτή που αντιστάθηκε στο πραξικόπημα και την Χούντα. Σίγουρα θα τρίζουν τα κόκαλα του Δώρου Λοΐζου και των άλλων αγωνιστών της ΕΔΕΚ που σκοτώθηκαν από τους φασίστες. Δεν μπορούμε να έχουμε καμιά εμπιστοσύνη ούτε σε αυτούς αλλά ούτε και στην κυβέρνηση ότι μπορούν να σταματήσουν τη φασιστική απειλή. Αντίθετα οι αντιδράσει από τα κάτω ήταν πολύ πιο σημαντικές και έδειξαν ότι υπάρχει ένας κόσμος που θέλει να δώσει τη κόντρα με τους φασίστες.

Σημαντικό ήταν επίσης και τα αντανακλαστικά που έδειξε το ΑΚΕΛ που κάλεσε άμεσα κινητοποίηση αντίδρασης. Ποτέ στο παρελθόν δεν έγινε κάτι τέτοιο. Δηλαδή να αντιδράσει τόσο άμεσα το ΑΚΕΛ γιατί κτυπήθηκε εκδήλωση της άκρας αριστεράς. Στην καλύτερη περίπτωση να το έκανε όταν κτυπιόντουσαν δικές του εκδηλώσεις και τα δικά του μέλη. Παρα τις αδυναμίες που είχε η εκδήλωση ήταν μια πολύ σημαντική ενέργεια που θα πρέπει να την αξιοποιήσουμε για μελλοντικές συνεργασίες.

Τα τελευταία δυο χρόνια το ΑΚΕΛ και η επαναστατική αριστερά καταφέραμε να συντονιστούμε και να συνεργαστούμε στην διοργάνωση των μεγάλων αντιφασιστικών κινητοποιήσεων του Μάρτη. Εφτασε η ώρα να κάνουμε ένα βήμα πάρα κάτω.

Μπορούμε και πρέπει να βρούμε τον τρόπο να στήσουμε ένα μόνιμο αντιφασιστικό μέτωπο που να μπορεί να αντιδρά άμεσα σε τέτοια περιστατικά, που να επεξεργαστεί ένα πρόγραμμα αντιφασιστικών δράσεων και πολιτικών, που να συντονίζεται με το διεθνές αντιφασιστικό κίνημα και να αξιοποιά την αντιφασιστική διάθεση που φάνηκε ότι υπάρχει μέσα στη κοινωνία.

Η εμπειρία των τελευταίων χρόνων έδειξε ότι κάτι τέτοιο είναι όχι μόνο αναγκαίο αλλά και εφικτό. Η Εργατική Δημοκρατία έχει πάρει πρωτοβουλίες προς αυτή τη κατεύθυνση και δίνει όλες τις τες δυνάμεις για την επιτυχία αυτού του σκοπού.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Η απέλαση των παιδιών απο την Σερβία

Η Εργατική Δημοκρατία και η τουρκοκυπριακή οργάνωση Ανεξάρτητος Δρόμος καταδίκασαν με κοινή ανακοίνωση τους, την παρεμπόδιση απο τις αρχές της Κυπριακής Δημοκρατίας, των παιδιών απο τη Σερβία, που έφτασαν στο αεροδρόμιο Λάρνακας, να συμμετέχουν σε παιδικό φεστιβάλ στην βόρεια Κύπρο. Καταδίκασαν επίσης την προσπάθεια των τουρκοκυπριακών αρχών να χρησιμοποιήσουν το συγκεκριμένο γεγονός για να καλλιεργήσουν τον εθνικισμό και να απειλήσουν ότι «αυτό μπορεί να επηρεάσει τις συνομιλίες».

Η ανακοίνωση διαβάστηκε δημόσια έξω απο το υπουργείο εσωτερικών και αντίγραφο επιδόθηκε στον υπουργό. Η ίδια ανακοίνωση δόθηκε προηγούμενα στη δημοσιότητα στο βορρά και τις τουρκοκυπριακές αρχές. Ακολουθεί το κείμενο της δήλωσης:

Με θυμό και λύπη πληροφορηθήκαμε την είδηση σχετικά με την ομάδα των παιδιών από την Σερβία που έφτασαν στο αεροδρόμιο της Λάρνακας και στην συνέχεια απελάθηκαν πίσω στην χώρα τους. Μάθαμε ότι ο λόγος για την απέλαση των παιδιών ήταν ότι έφτασαν στην Κύπρο για να συμμετέχουν σε ένα παιδικό φεστιβάλ που γινόταν στην βόρεια Κύπρο. Έγινε επίσης γνωστό ότι το Υπουργείο Εξωτερικών της Κυπριακής Δημοκρατίας τους δήλωσε ότι θα παραβίαζαν νομοθεσία των Ηνωμένων Εθνών με την συμμετοχή τους στο φεστιβάλ και γι' αυτό τους έστειλαν πίσω.

Από την άλλη πλευρά, σημειώσαμε ότι η υποτελής διοίκηση της Τουρκίας στο βορρά –η ΤΔΒΚ– βρήκε την ευκαιρία να παίξει το ρόλο τους θύματος. Το Υπουργείο Εξωτερικών της ΤΔΒΚ, που δεν αναγνωρίζετε από καμιά άλλη χώρα, σε ανακοίνωση του απειλεί ότι η απέλαση των παιδιών "θα επηρεάσει αρνητικά της διαδικασία των συνομιλιών" ...

Ακούμε ένα σωρό σοβινιστικά σκουπίδια από τους γραφειοκράτες και στις δύο πλευρές χωρίς καμιά αναφορά στα ίδια τα παιδιά και την τραυματική εμπειρία τους καθώς βρέθηκαν στην μέση των διπλωματικών παιχνιδιών ανάμεσα στον βορρά και τον νότο.

Γραφειοκράτες απομονωμένοι από τους ανθρώπους που αντιπροσωπεύουν, που δεν έχουν την θέληση να δουλέψουν για μια επανενωμένη Κύπρο, ο ένας είδωλο του άλλου στον καθρέφτη, ανταγωνίζονται και στις δυό πλευρές πολύ απασχολημένοι για να προσέξουν τα δάκρυα των παιδιών. Ένωσαν τις δυνάμεις τους για να καταστρέψουν την χαρά και τον ενθουσιασμό των παιδιών που ήταν γεμάτα με ανυπομονησία για να φτάσουν στο φεστιβάλ που είχαν προσκληθεί.

Ποια αξία έχουν τα κράτη σας για τα απογοητευμένα παιδιά που στερήθηκαν την ευκαιρία να επισκεφτούν μια διαφορετική κουλτούρα, να κάνουν νέους φίλους; Ποια αξία έχουν τα υπουργεία, οι δηλώσεις, η γραφειοκρατία σας μπροστά στο πρόσωπο ενός απογοητευμένου παιδιού στο αεροπλάνο για το ταξίδι πίσω στο σπίτι του; Ποια αξία έχει η διπλωματία σας όταν συγκριθεί με την συντριβή ενός παιδιού που περιμένει γεμάτο ανυπομονησία να συναντήσει τον ή την νέα φίλη ή φίλο;

Στεκόμαστε με τα αθώα παιδιά που τα όνειρα τους έγιναν θρύψαλα μέσα στα διπλωματικά παιχνίδια των δύο πλευρών. Στεκόμαστε με τα παιδιά που εκδιώχτηκαν κακήν–κακώς, στεκόμαστε με τα παιδιά που με ανυπομονησία περίμεναν τους φίλους τους να φτάσουν και όχι με τις γραφειοκρατίες που ονομάζουν τους αυτούς "κράτη" στις δυο πλευρές του νησιού. Κράτη που δεν μπορεί να αξίζουν περισσότερο ακόμα και για ένα από αυτά τα παιδιά.

Είμαστε ενωμένοι από την κοινή μας δίψα για μια ανεξάρτητη, επανενωμένη Κύπρο όπου οι κοινότητες μας θα ζουν σε ειρήνη και έχουμε τα ακόλουθα ερωτήματα για εσάς:

Απο πότε βλέπετε την επίσκεψη και συνάντηση ανάμεσα σε παιδιά σαν απειλή για το κράτος σας;

Από πότε το γέλιο, ο χορός των παιδιών και η γιορτή της συνάντηση τους έγινε απειλή για την κυριαρχία σας;

Απο πότε έχετε γίνει αντίγραφο του εχθρού σας;

Δεν υπήρξατε ποτέ παιδί;

Βρισκόμαστε εδώ για να καταγγείλουμε την απόφαση της Κυπριακής Δημοκρατίας να απελάσει τα παιδιά από την Σερβία αλλά και τις προσπάθειες του υπουργείου στο βορρά να εκμεταλλευτεί, με σοβινιστική ρητορική, την περίπτωση.

Βρισκόμαστε εδώ για να θυμίσουμε ότι όταν τα παιδιά του κόσμου συναντιόνται για να γνωριστούν και να κτίσουν την φιλία ανάμεσα τους, τότε ο κόσμο γίνεται ένα καλύτερο μέρος για να ζούμε.

Χρειαζόμαστε ένα διαφορετικό κόσμο και μια διαφορετική Κύπρο.

Ανεξάρτητος Δρόμος,

Εργατική Δημοκρατία

<u>Μετά τις εκλογές στη Γαλλία:</u>

Αντίσταση με το καλημέρα

του Νίκου Λούντου

Από την Εργατική Αλληλεγγύη,

Αναστεναγμός ανακούφισης γράφουν οι εφημερίδες όλης της Ευρώπης ότι ακούστηκε σε όλα τα κέντρα αποφάσεων με την εκλογή του Μακρόν. Από τη Μέρκελ ως την Τερέζα Μέι και από τον Τσίπρα ως το Ραχόι, όλοι έστειλαν μηνύματα και έβγαλαν ανακοινώσεις λέγοντας ότι λίγο πολύ η νίκη του Μακρόν στη Γαλλία σημαίνει πως η Ευρώπη σώθηκε από τα νύχια του "λαϊκισμού". Ακόμα και ο Αναστασιάδης έγραψε στο twitter για "*...μια σημαντική νίκη για την Ευρώπη*". Οι αντιδράσεις τους δείχνουν πόσο στριμωγμένοι είναι πολιτικά. Το περιοδικό Εκόνομιστ αναφέρει επιδοκιμαστικά τον Ζίγκμαρ Γκάμπριελ, από την ηγεσία της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας, να λέει: «*Αν αποτύχει ο Μακρόν, σε πέντε χρόνια θα πάρει την προεδρία η Λεπέν και την Ευρωπαϊκή Ένωση θα την φάνε οι λύκοι*». Σε μια φράση συμπυκνώνεται όλη η ηττοπάθεια και ο στενός πολιτικός ορίζοντας ολόκληρου του πολιτικού προσωπικού της ΕΕ. Είτε θα μας σώσει ένας τραπεζίτης που εκλέξαμε με χίλια σπρωξίματα, είτε θα νικήσουν οι φασίστες. Το πιο κυνικό μέρος αυτού του "κοινού νου" της ευρωπαϊκής πολιτικής είναι ότι οι ίδιοι άνθρωποι που στηρίζουν όλες τους τις ελπίδες στον Μακρόν, παραδέχονται ότι κατά πάσα πιθανότητα θα αποτύχει.

Ο Μακρόν λοιπόν κέρδισε με 30 μονάδες διαφορά, αλλά κανείς δεν είναι πραγματικά αισιόδοξος ότι η νίκη του θα τερματίσει την κρίση της άρχουσας τάξης στη Γαλλία, πόσο μάλλον στην ΕΕ. Ο νέος πρόεδρος της Γαλλίας δεν είχε ξανακατέβει σε εκλογές στη ζωή του, ούτε για βουλευτής. Υπήρξε υφυπουργός και μετέπειτα υπουργός Οικονομίας διορισμένος από τον Ολάντ. Στο Υπουργείο πήγε "δανεικός", αν και δεν ήταν μέλος του Σοσιαλιστικού Κόμματος. Ήταν η στιγμή που ο Ολάντ θέλησε να κάνει ανοιχτή στροφή δεξιά και έστησε μια κυβέρνηση με αδίστακτους νεοφιλελεύθερους βάζοντας επικεφαλής τον Βαλς. Προηγουμένως ο Μακρόν είχε περάσει από μια από τις πιο υψηλόβαθμες θέσεις στο γαλλικό δημόσιο, αλλά παράτησε τη δουλειά του γιατί στην Ρότσιλντ όπου έγινε τραπεζίτης- επενδυτής πληρώνανε καλύτερα.

Κατολίσθηση

Το γεγονός ότι αυτού του είδους η προσωπικότητα εκλέχτηκε στην προεδρία της δεύτερης μεγαλύτερης δύναμης της ΕΕ είναι αποτέλεσμα της πολιτικής κατολίσθησης που υπέστη η Γαλλία ιδιαίτερα τα τελευταία πέντε χρόνια. Τα αποτελέσματα του πρώτου γύρου είναι αποκαλυπτικά. Και οι δυο πολιτικοί πυλώνες της χώρας, το Σοσιαλιστικό Κόμμα και οι Ρεπουμπλικάνοι έμειναν εκτός δεύτερου γύρου. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα, 5ο κόμμα, με ούτε καν 6,5%, δημιούργησε μια μεγάλη μαύρη τρύπα στο πολιτικό σκηνικό. Η Δεξιά, αντί να βγει κερδισμένη από την εξαφάνιση του ιστορικού της αντιπάλου φαγώθηκε μεταξύ της, σε πρώτη φάση ανάμεσα στις διαφορετικές

Πανό των συνδικάτων ενάντια στην εντατικοποίηση της εργασίας, τη δουλειά την Κυριακή και τα βράδια

στρατηγικές των πιθανών υποψηφίων και σε δεύτερη για τα σκάνδαλα που τύλιγαν τον Φιγιόν.

Πηγαίνοντας προς τις εκλογές με τέτοιες συνθήκες, ένα σωρό στελέχη του Σοσιαλιστικού Κόμματος αλλά και της Δεξιάς στοιχήθηκαν πίσω από τον Μακρόν για να σώσουν το τομάρι τους. Ο Μακρόν δεν έχει καν κόμμα, απλώς έστησε τους τελευταίους μήνες ένα διαδικτυακό "κίνημα" των υποστηρικτών του.

Τουλάχιστον από το 2006, όταν η κυβέρνηση Σαρκοζί-Βιλπέν προσπάθησε να περάσει το νόμο της "πρώτης απασχόλησης" κόντρα στη νεολαία, ο γαλλικός καπιταλισμός προσπαθεί να αυξήσει την παραγωγικότητά του και να εκσυγχρονιστεί τσακίζοντας τα κεκτημένα δεκαετιών της εργατικής τάξης. Αυτό που δεν κατάφεραν να κάνουν τα δυο πολιτικά μεγαθήρια, η Δεξιά και το Σοσιαλιστικό Κόμμα, τώρα θα επιχειρήσει να το κάνει ο κ. Μακρόν που ξεπήδησε από το πουθενά. Η πρόκληση είναι ανοιχτή για την Αριστερά, και τα αποτελέσματα των εκλογών δείχνουν ότι υπάρχουν και με το παραπάνω οι δυνάμεις για να συγκροτηθεί η αντίσταση.

Η υποψηφιότητα του Μελανσόν συγκέντρωσε σχεδόν 20%, πάνω από εφτά εκατομμύρια ψήφους. Για κάθε δέκα ψηφοφόρους του Μελανσόν, ένας στήριξε κάποιο από τα δυο ψηφοδέλτια της επαναστατικής αριστεράς (το Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα ή την Εργατική Πάλη). Αντίθετα με την προπαγάνδα ότι η εργατική τάξη ψηφίζει πλέον φασίστες, συνολικά τα τρία ψηφοδέλτια της Αριστεράς ξεπερνούσαν τις ψήφους της Λεπέν. Αλλά και στα δυο εκατομμύρια που ψήφισαν τον Αμόν του Σοσιαλιστικού Κόμματος δεν υπάρχουν πολλοί οπαδοί της λιτότητας. Ο Βαλς σε πρόσφατη συνέντευξή του δηλώνει εξοργισμένος επειδή στο ΣΚ τώρα υπάρχουν πολλοί που σκέφτονται συμμαχία με τον Μελανσόν ή με τους Οικολόγους "*Τι δουλειά έχουμε εμείς μ' αυτούς;*", λέει.

Παρά την απίστευτη πίεση, δεν κατάφεραν να

Μαζική ήταν η συγκέντρωση την επόμενη κιόλας μέρα των εκλογών στο Παρίσι

βάλουν την Αριστερά στο τσεπάκι τους στο δεύτερο γύρο. Οι μετεκλογικές δημοσκοπήσεις αποκάλυψαν πολύ γρήγορα τα ψέματα. Έλεγαν ότι η Λεπέν είχε καλύψει το κενό και καλούσαν τον κόσμο να μην το σκεφτεί, να πάει στις κάλπες να ψηφίσει Μακρόν. Τώρα ξέρουμε ότι την τελευταία βδομάδα είχε ξεκαθαρίσει πως η Λεπέν δεν θα έφτανε το 35%.

Ψέμα

Το χειρότερο, έλεγαν πως οι ψηφοφόροι της Αριστεράς θα ψηφίσουν Λεπέν, επειδή τους ενώνει ο "λαϊκισμός" και κατακεραύνωναν τον Μελανσόν επειδή δεν συντάχθηκε με το "δημοκρατικό" τόξο. Ήταν ανοιχτό ψέμα. Μόλις 7% των ψηφοφόρων του πρώτου γύρου του Μελανσόν ψήφισαν Λεπέν στο δεύτερο, δηλαδή 1,5% του εκλογικού σώματος. Αντίθετα, πάνω από ένας στους πέντε ψηφοφόρους της Δεξιάς ψήφισε Λεπέν. Εκεί βρήκε η Λεπέν τα τρία επιπλέον εκατομμύρια ψήφους που την έστειλαν στα 10,5. Αντίθετα πολύς κόσμος δεν αποδέχτηκε τον Μακρόν ως εγγυητή της αντιφασιστικής ενότητας. Τέσσερα εκατομμύρια άκυρα και λευκά στο δεύτερο γύρο είναι ιστορικό ρεκόρ. Ενάμισυ επιπλέον εκατομμύριο που ψήφισε στον πρώτο γύρο δεν πήγε να ψηφίσει στον δεύτερο. Αλλά και αυτοί που ψήφισαν Μακρόν για να μπλοκάρουν τη Λεπέν δεν είναι σύμμαχοί του στην επίθεση που θέλει να ξεκινήσει. Ήδη, τρεις στους δέκα ψηφοφόρους του Μακρόν λένε πως το καλύτερο είναι να μην έχει πλειοψηφία στις κοινοβουλευτικές εκλογές που έρχονται στις 11 Ιούνη.

Ο Μακρόν ήταν αυτός που νομιμοποίησε τη Λεπέν ως αντιπολίτευση, κάνοντας ακόμη και ντιμπέιτ μαζί της, κάτι που είχε αρνηθεί ο δεξιός Σιράκ το 2002. Τις μέρες που ο Μακρόν μιλούσε στη Λεπέν στον πληθυντικό, ο κόσμος των κινημάτων την κυνηγούσε με αβγά στους δρόμους. Το "δημοκρατικό τόξο" ξέπλενε και ξεπλένει τους φασίστες αρνούμενο ακόμη και να τους αποκαλέσει με το όνομά τους και βάζοντάς τους στο ίδιο τσουβάλι με την αριστερά. Το "δημοκρατικό τόξο" και ο Μακρόν ως υπουργός ήταν αυτοί που πρωτοστάτησαν στις καταστάσεις έκτακτης ανάγκης, στις εκστρατείες ισλαμοφοβίας, στις επιθέσεις κατά των μεταναστών, στρώνοντας το δρόμο στη Λεπέν που πλέον δεν φάνταζε "ακραία". Ο ίδιος ο Μακρόν τώρα ανάμεσα στις προτεραιότητές του βάζει την ενίσχυση της αντιμουσουλμανικής προπαγάνδας, με νέα μαθήματα στα σχολεία και νέα μέτρα που θα αναγκάζουν τους μουσουλμάνους να κρύβουν το θρήσκευμά τους λες και κάνουν κανένα έγκλημα.

Όλες αυτές οι προκλήσεις θα χρειαστούν απάντηση από την Αριστερά. Για να μην αφεθεί η Λεπέν να μετατρέψει σε οργανωμένους φασίστες τον συγχυσμένο κόσμο που την ψήφισε –κάτι που μέχρι στιγμής δεν έχει καταφέρει. Και για να κοπούν τα όνειρα της γαλλικής άρχουσας τάξης ότι στο πρόσωπο του Μακρόν βρήκε τον νέο Βοναπάρτη που θα της λύσει τα προβλήματα δεκαετιών. Ήδη οι πρωτοβουλίες είναι ξεκινημένες και δεν αφορούν πρώτα και κύρια στις εκλογές του Ιούνη. Το "Κοινωνικό Μέτωπο" το οποίο προσπαθούν να στήσουν συνδικάτα και αγωνιστές από όλες τις πτέρυγες της Αριστεράς έκανε την πρώτη του εμφάνιση τη Δευτέρα μετά τις εκλογές. Στην επαναστατική αριστερά η ανάγκη για πλατιά και μαχητική αντιφασιστική δουλειά είναι πλέον ένα κεκτημένο που δεν μπαίνει σε αμφισβήτηση όπως έμπαινε πριν από ορισμένα χρόνια. Οι εκλογές δεν έλυσαν τίποτα. Μόνο προδιέγραψαν ένα σκηνικό μάχης.

Η Συμφωνία Πλαίσιο για το Νοσηλευτικό Προσωπικό

Τους αδικεί και δεν δικαιώνει τον αγώνα τους

Υπογράφτηκε στις 7 Μαρτίου 2017 η «συμφωνία σταθμός», κατά την κυβέρνηση και την ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ, για την παραχώρηση των πανεπιστημιακών κλιμάκων μισθοδοσίας στους νοσηλευτές. Η Συμφωνία Πλαίσιο για το Νοσηλευτικό Προσωπικό, όπως ονομάστηκε, υπογράφτηκε μεταξύ της Κυβέρνησης και των δύο συνδικαλιστικών οργανώσεων ΠΑΣΥΝΟ και ΠΑΣΥΔΥ.

Το αίτημα για πανεπιστημιακή αναγνώριση των νοσηλευτών χρονολογείται από το 2011, όταν ολοκληρώθηκε για όλους τους νοσηλευτές η διαδικασία εξομοίωσης του διπλώματος της Νοσηλευτικής Σχολής σε πτυχίο του ΤΕΠΑΚ, μέσα από οργανωμένο πρόγραμμα. Η κυβέρνηση αρνήθηκε να ικανοποιήσει αυτό το αίτημα με πρόσχημα την οικονομική κρίση. Ως φυσική εξέλιξη αυτής της διεκδίκησης ήταν οι κινητοποιήσεις των νοσηλευτών της ΠΑΣΥΝΟ που κορυφώθηκαν με ένα εκπληκτικό απεργιακό αγώνα τον Μάρτη του 2016, που κράτησε συνολικά 18 μέρες, συγκλονίζοντας με τον παλμό, την αποφασιστικότητα και τη μαχητικότητά του ολόκληρη την Κύπρο.

Η απεργία τότε έκλεισε αποσπώντας τη «δέσμευση» της κυβέρνησης ότι μέχρι τον περασμένο Αύγουστο θα ολοκληρωνόταν ένας διάλογος για εφ' όλης της ύλης συζήτηση των θεμάτων που αφορούν το νοσηλευτικό προσωπικό, σε σχέση και με τους σχεδιασμούς της κυβέρνησης για το ΓΕΣΥ και τα αυτονομημένα νοσοκομεία.

Μέσα από τη μαχητική και αποφασιστική διεκδίκηση της πανεπιστημιακής αναγνώρισης, οι πιο πολλοί νοσηλευτές εγκατέλειψαν την ΠΑΣΥΔΥ που λειτούργησε απεργοσπαστικά και εντάχθηκαν στην ΠΑΣΥΝΟ, παρά και τις απειλές και τους εκβιασμούς ακόμα και σε υπηρεσιακό επίπεδο.

Όταν το χρονοδιάγραμμα του περασμένου Αυγούστου παρήλθε χωρίς ουσιαστικό αποτέλεσμα, η ΠΑΣΥΝΟ εξάγγειλε Γενική Συνέλευση των μελών της για τις 6 Μαρτίου 2017 για να πάρει οριστικές αποφάσεις. Φαίνεται όμως ότι η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ, σε πλήρη συνεννόηση με το Προεδρικό και τον Συναγερμό έσπευσαν να προλάβουν τα γεγονότα και να «αδειάσουν» την ΠΑΣΥΝΟ που ταυτίστηκε με τον αγώνα για αναγνώριση, πριν προχωρήσει σε νέες κινητοποιήσεις. Έτσι, ΠΑΣΥΔΥ και κυβέρνηση έσπευσαν να συμφωνήσουν για παραχώρηση μεν των πανεπιστημιακών κλιμάκων στους υπηρετούντες νοσηλευτές, αλλά ταυτόχρονα επεξεργάστηκαν και το πλαίσιο μέσα από το οποίο θα ικανοποιούνταν οι επιδιώξεις του Υπουργείου Οικονομικών, με τρόπο που να υποχρεωθεί και η ΠΑΣΥΝΟ να το αποδεχτεί, επιχειρώντας μάλιστα να την αφήσουν εκτεθειμένη στα μάτια των μελών της και των υπολοίπων εργαζομένων.

Η Συμφωνία τελικά υπογράφηκε ενώπιον του Αναστασιάδη, κάτω από φοβερή πίεση για την ηγεσία της ΠΑΣΥΝΟ και προφανώς υπό την απειλή ότι σε περίπτωση διαφωνίας, αυτή θα υπογραφόταν με την ΠΑΣΥΔΥ η οποία θα καρπωνόταν και την «επιτυχία» της πανεπιστημιακής αναβάθμισης.

Η αναβάθμιση και τα ανταλλάγματα

Η Συμφωνία πλαίσιο για το νοσηλευτικό προσωπικό προνοεί για την παραχώρηση των πανεπιστημιακών κλιμάκων στους νοσηλευτές από την 1/1/2019 και ολοκλήρωση της διαδικασία σε περίπου τέσσερα χρόνια (με βάση τον αριθμό των προσαυξήσεων που απαιτούνται για να μπουν όλοι στην Α8).

Σαν αντάλλαγμα για την παραχώρηση αυτή, οι ηγεσίες των δύο συντεχνιών αποδέχτηκαν ότι:

□ συμφωνούν με την αυτονόμηση των κρατικών νοσοκομείων,

□ τα νέα, αυτονομημένα νοσοκομεία θα είναι διοικητικά και οικονομικά αυτόνομα, με δικό τους Προϋπολογισμό, στα οποία θα υπαχθεί σταδιακά όλο το προσωπικό των κρατικών νοσηλευτηρίων. Αυτά θα έχουν την ευθύνη των προσλήψεων, των προαγωγών, της μισθοδοσίας και των όρων απασχόλησης των εργαζομένων τους, ανάλογα με τις «δυνατότητες» του Προϋπολογισμού τους, που φυσιολογικά θα πρέπει να είναι ισοσκελισμένος!

□ θα εισαχθεί νέο ευέλικτο ωράριο εργασίας, νέο σύστημα αξιολόγησης και σύστημα bonus με βάση την παραγωγικότητα του κάθε εργαζόμενου (ανοίγει ο δρόμος για τις 4 βάρδιες που επιδίωκε το Υπ. Οικονομικών).

□ δεν θα υπάρχουν νέες μόνιμες προσλήψεις αλλά απασχόληση με συμβόλαια ορισμένου χρόνου (τερματίζεται η μονιμότητα των νεοπροσληφθέντων)

□ όταν θα λειτουργήσει ο αυτονομημένος οργανισμός, όλοι οι εργαζόμενοι που θα επιλέξουν να παραμείνουν στη Δημόσια Υπηρεσία, θα αποσπαστούν υποχρεωτικά σ' αυτόν.

□ θα καταργηθούν άμεσα 500 κενές θέσεις (!) νοσηλευτικού προσωπικού. Οποιεσδήποτε νέες θέσεις και προσλήψεις θα αποφασίζονται από τα αυτονομημένα νοσηλευτήρια.

□ θα δημιουργηθεί μια νέα βαθμίδα/κατηγορία προσωπικού, αυτή του Φροντιστή Υγείας, για την οποία δεν απαιτείται πανεπιστημιακό δίπλωμα. Σταδιακά, θα μειώνονται οι μόνιμες θέσεις Νοσηλευτή και θα δημιουργούνται νέες θέσεις Φροντιστή έτσι ώστε η αναλογία μεταξύ τους να φτάσει το 50:50. Ο συνολικός αριθμός δεν μπορεί να αυξάνεται (λαμβάνοντας υπόψη ότι οι 500 κενές θέσεις καταργούνται, ο υπολογισμός των αναλογιών θα γίνει στις εναπομείνασες θέσεις, ενώ οι διοικήσεις των αυτονομημένων νοσοκομείων δεν δεσμεύονται από καμιά τέτοια συμφωνία και μπορούν να την μεταβάλουν όπως θέλουν, φτάνει να εξισορροπούν τα έσοδα με τα έξοδα τους(!).

□ οι προοπτικές ανέλιξης των νοσηλευτών (προαγωγές) περιορίζονται σε δύο βαθμίδες μόνο, ορίζοντας μάλιστα και τα ποσοστά αυτών που θα προάγονται: μόνο το 10% θα μπορεί να πάει στην Α11(ii) και μόνο το 1% του συνολικού νοσηλευτικού προσωπικού να φτάσει στην Α13(ii). Είναι αντιληπτό ότι οι πιο πολλοί νοσηλευτές δεν θα παίρνουν ποτέ προαγωγή.

Αποτίμηση

Είναι φανερό ότι η «συμφωνία σταθμός» λίγα έχει να δώσει στους νοσηλευτές ενώ διασφαλίζει μια σειρά από υποχωρήσεις εκ μέρους των ηγεσιών τους προς το Υπουργείο Υγείας και το Υπουργείο Οικονομικών. Η κυβέρνηση αποδέχτηκε μεν να ικανοποιήσει το αίτημα για πανεπιστημιακή αναβάθμιση, κάτι που μπορεί να εκληφθεί και ως νίκη του αγώνα της ΠΑΣΥΝΟ, αλλά εκμεταλλεύτηκε τη διάσπαση ΠΑΣΥΝΟ □ ΠΑΣΔΥΔΥ και τον ύπουλο ρόλο της ηγεσίας της ΠΑΣΥΔΥ, για να αποσπάσει τη συγκατάθεση στο ξεπούλημα των νοσοκομείων και την διάλυση της δημόσιας υγείας, αλλά και για να κάμψει την αντίσταση των εργαζομένων σε μια σειρά θεμάτων όπως είναι τα «ευέλικτα ωράρια» και οι κυλιόμενες βάρδιες, η μείωση των κλιμάκων εισδοχής, η μονιμότητα, ο περιορισμός των ανελικτικών θέσεων, η απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων και η επαναφορά του εργασιακού μεσαίωνα στα Νοσοκομεία

Επιπλέον, ο τρόπος που συμφωνήθηκε να γίνει η πανεπιστημιακή αναβάθμιση, δημιουργεί νοσηλευτές δύο ταχυτήτων, με τη συγκατάθεση των ίδιων των ηγεσιών τους: όσοι υπηρετούν σήμερα ως μόνιμοι ή ως αορίστους χρόνου, θα μπουν στις πανεπιστημιακές κλίμακες. Οι υπόλοιποι όμως, θα υποχρεωθούν να μπαίνουν με συμβόλαια ορισμένου χρόνου στη θέση του Φροντιστή Υγείας, με κλίμακα την Α1 ή Α2, έστω και αν κατέχουν πτυχία, μεταπτυχιακά ή διδακτορικά. Στην πράξη, αυτό σημαίνει δραματική μείωση των κλιμάκων εισδοχής για τους νέους νοσηλευτές, αλλά και υποβάθμιση των καθηκόντων που θα καλούνται να εκτελούν άνθρωποι με υψηλά ακαδημαϊκά προσόντα. Παραχωρείται δε και η ευελιξία στις διοικήσεις των νοσοκομείων να συρρικνώνουν περαιτέρω τα δικαιώματα και ωφελήματα αυτών των εργαζομένων για να περιορίζουν τις δαπάνες των νοσοκομείων.

Η Συμφωνία πλαίσιο παρουσιάστηκε δημόσια ως μεγάλη επιτυχία των ηγεσιών των δύο συντεχνιών. Η αλήθεια όμως είναι ότι στη βάση των συντεχνιών αντιμετωπίστηκε με πολύ σκεπτικισμό και διστακτικότητα. Οι όποιες επικριτικές φωνές επιχείρησαν να ακουστούν δημόσια, απομονώθηκαν από τα ελεγχόμενα ΜΜΕ και από τον μηχανισμό της γραφειοκρατίας. Είναι όμως πολλοί αυτοί που θεωρούν ότι η συμφωνία αυτή δεν ανταποκρίνεται στα αιτήματα του δυναμικού αγώνα της ΠΑΣΥΝΟ και πολύ περισσότερο δεν ανταποκρίνεται στο πνεύμα ενότητας και διεκδικητικότητας που επέδειξαν ενωμένοι νοσηλευτές και φοιτητές το προηγούμενο διάστημα.

Και είναι αλήθεια ότι η συμφωνία αυτή αποτελεί μεγάλη υποχώρηση για τους αγωνιστές νοσηλευτές της ΠΑΣΥΝΟ αλλά και για εκείνους της ΠΑΣΥΔΥ που δεν υπάκουσαν στις εντολές της ηγεσίας τους. Υποχώρηση όχι για το αίτημα της πανεπιστημιακής αναβάθμισης, αλλά για τα γενικότερα θέματα που αφορούν το νοσηλευτικό προσωπικό και τα συμφέροντα του, αλλά και την μορφή και την ποιότητα των υπηρεσιών υγείας στο άμεσο μέλλον.

Η αποτίμηση μιας αποτυχημένης διαχείρισης των αιτημάτων του μεγάλου αγώνα των νοσηλευτών δεν πρέπει όμως να απογοητεύει. Δείχνει ακριβώς ότι ο έλεγχος των ηγεσιών από τις βάσεις των συνδικάτων είναι αναγκαίος μέχρι και την τελική δικαίωση. Δείχνει επίσης ότι η διάσπαση μέσα στα συνδικάτα αποτελεί σοβαρό κίνδυνο για υποχωρήσεις και χρειάζεται δυναμική και αποφασιστική αντιμετώπιση από τη βάση. Η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ έπρεπε να αποκαλυφτεί για το ξεπούλημα που μαγείρευε με το προεδρικό και να απομονωθεί από τη βάση.

Όλα αυτά και άλλα πολλά είναι σίγουρα μέρος της εμπειρίας του αγώνα των νοσηλευτών για καλύτερες συνθήκες εργασίας, για καλύτερη ποιότητα προσφερόμενων υπηρεσιών υγείας, ενάντια στο ξεπούλημα της δημόσιας υγείας και την μετατροπή της σε αντικείμενο κερδοσκοπίας. Χρειάζεται οι νέοι αγώνες που έρχονται κόντρα στις επιλογές της κυβέρνησης και του κεφαλαίου να αξιοποιήσουν σωστά αυτά τα λάθη και να δώσουν πραγματική προοπτική στα αιτήματα των εργαζομένων στον τομέα της υγείας. Πολλές από τις αρνητικές πρόνοιες που περιλαμβάνονται στη συμφωνία, μπορούν να ανατραπούν στην πράξη όταν θα επιχειρηθεί η εφαρμογή τους σε βάρος των συμφερόντων των εργαζομένων και της κοινωνίας. Η εμπειρία της Ανοιξης του 2016 και του αγώνα της ΠΑΣΥΝΟ δείχνει τον δρόμο της αντίστασης στην πράξη.

Σ.Σ.

Πως μπορούμε να κτίσουμε ένα δικοινοτικό κίνημα αντίστασης στον εθνικισμό και την λιτότητα

Οι εξελίξεις μετά την κατάρρευση των συνομιλιών στο Μοντ Πελεράντ και τα όσα ακολούθησαν, έδειξαν ότι δεν θα είναι εύκολο οι δυο πλευρές να καταλήξουν σε μια συμφωνημένη διευθέτηση του Κυπριακού. Από την άλλη η κρίση που ξέσπασε μετά την τροπολογία του ΕΛΑΜ για το ενωτικό δημοψήφισμα έδειξε και πόσο εύθραυστη θα είναι η συμφωνία αν καταφέρουν να καταλήξουν σε αυτή.

Παρά το πολύ καλό κλίμα που υπήρχε, ίσως το καλύτερο που υπήρξε ποτέ κατά την διάρκεια διαπραγματεύσεων η διαδικασία οδηγήθηκε σε αδιέξοδο.

Τι πήγε στραβά, λοιπόν.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι γι' αυτές τις εξελίξεις έχουν ευθύνη και οι δύο πλευρές. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι και οι μητέρες πατρίδες έπαιξαν το δικό τους ρόλο στις εξελίξεις, όπως και η προεκλογική περίοδος που άρχισε για τις προεδρικές του 2018. Αυτά όμως δεν είναι αρκετά για να κατανοήσουμε γιατί υπάρχει τόση δυσκολία να καταλήξουν σε συμφωνία εδώ και πάνω από 50 χρόνια.

Για να απαντήσουμε αυτό το ερώτημα χρειάζεται να γυρίσουμε στις ρίζες του κυπριακού. Να δούμε ποιο πρόβλημα είναι που προσπαθεί να λύσει ο καθένας και τι μέσα χρησιμοποιεί για να το πετύχει.

Δεν είναι περιστέρια της ειρήνης

Το πρώτο που πρέπει να πούμε, είναι ότι οι ηγέτες που κάνουν τη διαπραγμάτευση δεν είναι απλά κάποιοι που είχαν ξαφνικά την επιφώτιση και έγιναν θερμοί υποστηρικτές της ειρήνης και της συναδέλφωσης. Αντιπροσωπεύουν την άρχουσα τάξη, ο καθένας της πλευράς του. Αναζητούν μια διευθέτηση σύμφωνη με τις «εθνικές επιδιώξεις» της άρχουσας τάξης της πλευράς τους.

Ποιες είναι αυτές οι «εθνικές επιδιώξεις» που προσπαθούν να εξασφαλίσουν στη διαπραγμάτευση οι ηγεσίες των δύο πλευρών; Η κάθε μια θέλει περισσότερο έλεγχο πάνω στο νησί, περισσότερο έδαφος, περισσότερη εξουσία, περισσότερο έλεγχο πάνω στους πλουτοπαραγωγικούς πόρους, μεγαλύτερη συμμετοχή στον διεθνή καταμερισμό σε σφαίρες επιρροής και εκμετάλλευσης.

Για να εξασφαλίσουν αυτές τις «εθνικές επιδιώξεις» στο παρελθόν, οι άρχουσες τάξεις και των δύο πλευρών οδήγησαν στη σύγκρουση και τους πολέμους και εφάρμοσαν πολιτικές εθνικού ξεκαθαρίσματος. Είναι και οι δύο υπεύθυνες, για σφαγές, βιασμούς, λεηλασίες και οδήγησαν χιλιάδες ανθρώπους στο ξεριζωμό και την προσφυγιά. Με δυο λόγια και οι δυο άρχουσες τάξεις και οι εκπρόσωποι τους που κυβερνούσαν όλα αυτά τα χρόνια είναι μέρος του προβλήματος και όχι της λύσης. Όλα αυτά τα εγκλήματα δεν έγιναν από κάποιες ομάδες φανατικών που δρούσαν ανεξέλεγκτα, αλλά αντίθετα έγιναν με τον έλεγχο, την στήριξη και την ανοχή των κυβερνώντων, σε Κύπρο, Ελλάδα και Τουρκία.

Οι μητέρες πατρίδες μπαίνουν σε αυτή τη διαδικασία για να εξασφαλίσουν τον δικό τους ρόλο σαν περιφερειακές δυνάμεις στην περιοχή. Ένα ρόλο για τον οποίο Ελλάδα και Τουρκία ανταγωνίζονται εδώ και πολλά χρόνια και που οδήγησε αρκετές φορές στα πρόθυρα της σύγκρουσης. Κάτι που κάνει ακόμα πιο δύσκολα τα πράγματα γιατί μετατρέπει το κυπριακό και σε μέρος της συνολικότερης ελληνοτουρκικής διαμάχης.

Οι διάφορες άλλες δυνάμεις που επεμβαίνουν σαν μεσολαβητές, Βρετανία, ΗΠΑ, ΕΕ και Ρωσία θέλουν να εξασφαλίσουν τα δικά τους συμφέροντα. Η Βρετανία τις κυρίαρχες βάσεις της και όλοι οι άλλοι τις διευκολύνσεις που έχουν εξασφαλίσει με συμφωνίες είτε με την Κυπριακή Δημοκρατία, είτε με την ΤΔΒΚ.

Κανείς από αυτούς δεν δίνει δεκάρα για τους ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους εργαζόμενους, τους πρόσφυγες, τους ομαδικούς τάφους και τους αγνοούμενους. Αυτό μαρτυρούν και όλες οι επεμβάσεις τους μέχρι σήμερα, στη Γιουγκοσλαβία, το Ιράκ, τη Συρία, τη Σομαλία και αλλού. Το μόνο που αφήνουν πίσω τους είναι νεκρούς, πρόσφυγες και καταστροφή, φτάνει να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα τους. Έτσι και στην Κύπρο, το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να συνεχίσουν απρόσκοπτα να χρησιμοποιούν το νησί για τους δικούς τους σκοπούς.

Νέα δεδομένα

Σήμερα βέβαια έχουν διαμορφωθεί νέα δεδομένα, με τις εξελίξεις στη Μέση Ανατολή μετά τις αραβικές επαναστάσεις και τις επεμβάσεις των διάφορων ιμπεριαλιστών που έθρεψαν το Ισλαμικό Κράτος και δημιούργησαν μια εκρηκτική κατάσταση που απειλεί να τινάξει στον αέρα όλη την περιοχή.

Το ποιος θα ελέγχει και σε ποιο βαθμό το νησί αποκτά ακόμη μεγαλύτερη σημασία. Δεν είναι τυχαία που η Κύπρος χαρακτηρίστηκε το «αβύθιστο αεροπλανοφόρο της Μεσογείου». Δεν είναι επίσης τυχαίο που όλα αυτά βρίσκονται έξω από τις διαπραγματεύσεις για συμφωνημένη διευθέτηση. Θεωρείται αυτονόητο ότι οι βρετανικές βάσεις θα συνεχίσουν να είναι εδώ και ότι η Κύπρος, ενωμένη ή χωρισμένη, θα συνεχίσει να είναι ένας αξιόπιστος σύμμαχος όλων αυτών των δυνάμεων.

Ελπίζουν όλοι ότι μια διευθέτηση του Κυπριακού, θα ενισχύσει σημαντικά τη σταθερότητα στη περιοχή, και θα δημιουργήσει καλύτερες συνθήκες και προϋποθέσεις για τους διάφορους άξονες και συμμαχίες που διαμορφώνονται. Κανείς όμως από όλους αυτούς που επεμβαίνουν δεν θα τα βάψει μαύρα αν τελικά δεν υπάρξει συμφωνημένη διευθέτηση στο Κυπριακό. Τα συμφέροντα τους θα συνεχίσουν να εξυπηρετούνται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Απο την φετινή πορεία της Πρωτομαγιάς που κατέλειξε σε κοινή δικοινοτική εκδήλωση στο γήπεδο της Τσεντίν Καγιά στη νεκρή ζώνη

Από την άλλη η παγκόσμια οικονομική κρίση πιέζει όλες τις πλευρές. Η Ελλάδα μπαίνει από μνημόσιο σε μνημόνιο. Οι ελληνοκύπριοι βιώνουν τις συνέπειες του κουρέματος και του μνημονίου με την ανεργία να χτυπά νούμερα κοντά στο 20% και το βιωτικό επίπεδο των εργαζομένων να έχει πέσει κατά 30%. Η Τουρκία και ο Ερτογάν βρίσκονται στην χειρότερη θέση που ήταν τα τελευταία χρόνια και οικονομικά και πολιτικά. Η τουρκική λίρα κατρακυλά και δημιουργεί πολλά προβλήματα και στη Τουρκία αλλά και στο βορρά, όπου οι τουρκοκύπριοι είναι σε ακόμη πιο δύσκολη θέση και νοιώθουν όλο και πιο έντονα τις συνέπειες της απομόνωσης και της εξάρτησης από την Τουρκία.

Μια διευθέτηση του Κυπριακού πιστεύουν ότι θα δώσει μια διέξοδο σε αυτή τη κρίση. Ιδιαίτερα αν καταφέρουν να αξιοποιήσουν τη πιθανή ύπαρξη υδρογονανθράκων και να βρουν ένα τρόπο να τα συνεκμεταλευτούν.

Μέσα από αυτές τις εξελίξεις ψάχνουν να βρουν ένα κοινά αποδεκτό στάτους κβο. Μια συμφωνία μέσα από την οποία ελπίζουν να ωφεληθούν όλοι ή τουλάχιστο να μην βγει κανείς ζημιωμένος.

Κανένας όμως σε αυτό το τρίγωνο, Ελλάδα, Κύπρος, Τουρκία δεν είναι διατεθειμένος να θυσιάσει τα συμφέροντα του. Κανείς δεν θέλει να χάσει την ευκαιρία να πάρει περισσότερα. Κανείς δεν είναι σίγουρος μέχρι που μπορεί να απλώσει το χέρι του σε μια εποχή που τα σύνορα στη περιοχή ξαναχαράσσονται, νέες σφαίρες επιρροής ξανασχεδιάζονται, και νέες συμμαχίες διαμορφώνονται. Μπορεί οι κίνδυνοι να είναι μεγάλοι αλλά είναι μεγάλες και οι ευκαιρίες.

Δεν είναι τυχαίο εξάλλου ότι ενώ διαπραγματεύονται, συνεχίζουν να συγκρούονται σε μια σειρά από μέτωπα, διπλωματικά, πολιτικά, οικονομικά, όπως για παράδειγμα τα εμπόδια που βάζει η Κυπριακή Δημοκρατία για την Ευρωπαϊκή προοπτική της Τουρκίας και το εμπάργκο που επιβάλλει στους τουρκοκύπριους. Η Τουρκία από την άλλη κρατά κλειστά τα λιμάνια της για τα πλοία με Κυπριακή σημαία, και τους αεροδιαδρόμους της για τα αεροπλάνα που κατευθύνονται σε ελληνοκυπριακά αεροδρόμια, ενώ τα υποτιθέμενα αέρια στην περιοχή κινδυνεύουν να προκαλέσουν ανάφλεξη αφού χρησιμοποιούνται σαν μοχλοί πίεσης και εκβιασμού από όλες τις πλευρές.

Οι αστικές λύσεις

Η Διζωνική Δικοινοτική Ομοσπονδία μοιάζει να είναι σήμερα αυτό το κοινά αποδεκτό στάτους κβό, τόσο σε επίπεδο ηγεσίας όσο και μέσα στη κοινωνία. Δεν μπορούμε όμως να τους έχουμε καμιά εμπιστοσύνη ότι θα κάνουν τις αναγκαίες υποχωρήσεις και συμβιβασμούς για να φτάσουμε σε μια κοινά αποδεκτή συμφωνία.

Έτσι και αλλιώς οι ε/κ πολιτικοί χαρακτηρίζουν την ΔΔΟ σαν οδυνηρό συμβιβασμό, ένα αναγκαίο κακό δηλαδή. Κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί ότι άμα βρούν την ευκαιρία δεν θα προσπαθήσουν να την αλλάξουν όπως έκαναν με το σύνταγμα του '60. Η Ομοσπονδία δεν είναι παρά μια μορφή πολιτεύματος, που όσο επεξεργασμένο και να είναι δεν μπορεί να λειτουργήσει αν δεν θέλουν να το εφαρμόσουν εκείνοι που συμμετέχουν σε αυτό.

Αν θέλουμε ειρήνη και επανένωση, αν θέλουμε να ζούμε σε συνθήκες δημοκρατίας και ευημερίας, αν θέλουμε να ζούμε σε ένα νησί που να είναι γέφυρα φιλίας των λαών της περιοχής και όχι ορμητήριο των ιμπεριαλιστών δεν μπορούμε να στηριζόμαστε σε αυτούς. Θα πρέπει να κτίσουμε το κοινό μέτωπο ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων εργαζομένων ενάντια στη λιτότητα και τον εθνικισμό, ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και τη χρησιμοποίηση του νησιού μας σαν το αβύθιστο αεροπλανοφόρο τους.

Η αριστερά μπορεί και πρέπει να μπει μπροστά σε μια τέτοια προοπτική, να κτίσει ένα ταξικό, διεθνιστικό κίνημα που να προβάλει τα δικά του αιτήματα, τη δική του ατζέντα. Που να μπορεί να σπρώξει να ξεπεραστούν οι κόκκινες γραμμές των αρχουσών τάξεων και των ιμπεριαλιστών που επεμβαίνουν για να εξασφαλίσουν τα δικά τους συμφέροντα για να φτάσουμε σε μια κοινά αποδεκτή διευθέτηση. Αυτό το κίνημα είναι και η μόνη πραγματική εγγύηση που μπορούμε να έχουμε για την ειρηνική εφαρμογή της συμφωνίας αλλά και η πραγματική προστασία απέναντι στους εθνικιστές και των δύο πλευρών που θα καιροφυλαχτούν για να βρουν την ευκαιρία να τα τινάξουν όλα στον αέρα όπως έκαναν τόσες φορές στο παρελθόν.

Ένα σημαντικό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση θα ήταν η υιοθέτηση ενός πρωτόκολλου συνεργασίας, ενός προγράμματος για δράση από τις οργανώσεις της αριστεράς και τα συνδικάτα και στις δύο πλευρές. Υπάρχει μια σημαντική παράδοση κοινών αγώνων που στηρίχτηκαν στην υιοθέτηση κοινών πολιτικών όπως το πρωτόκολλο του '48 που άνοιξε το δρόμο για τις μεγάλες απεργίες που έγιναν εκείνη τη χρονιά, αλλά και η πιο πρόσφατη διακήρυξη του Πανσυδικαλιστικού Φόρουμ. Προς αυτή τη κατεύθυνση θα πρέπει να κινηθούμε όσοι θέλουμε όχι μόνο να εξασφαλίσουμε μια κοινά αποδεκτή συμφωνία που να επανενώνει το νησί μας αλλά και να αξιοποιήσουμε αυτό το κίνημα για να πάμε πάρα κάτω και να κτίσουμε μια πραγματικά ειρηνική κοινή πατρίδα, της ανοχής, της αποδοχής της διαφορετικότητας, της συνεργασίας, της δημοκρατίας και της προόδου, μια Σοσιαλιστική Κύπρο.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Εισήγηση που έγινε στις 13 Μάη στο Συνέδριο «Η Αριστερά και το Κυπριακό»

Ένα τέτοιο πρωτόκολλο κατέθεσε στο συνέδριο η Εργατική Δημοκρατία και το συζητούμε αυτή τη στιγμή με συνδικάτα και οργανώσεις της αριστεράς και στις δύο πλευρς

Το πρωτόκολο Δημοσιεύεται στη επόμενη σελίδα

Πρωτόκολλο Συνεργασίας

Οι πάρα κάτω υπογράφοντες συμφωνούμε:

Τη συγκρότηση ενός κοινού μετώπου πάλης στηριγμένου στις αρχές και την παράδοση του εργατικού κινήματος στη Κύπρο.

1 – Υιοθετούμε τις πολιτικές αρχές από το πρωτόκολλο συνεργασίας που υπογράφτηκε από την ΠΕΟ και την Κ.Ε. των Τουρκικών Συντεχνιών Κύπρου στις 8 του Γενάρη 1948:

- ☐ Διαδηλώνουμε την ειλικρινή επιθυμία μας όπως δημιουργήσουμε σχέσεις στενής συνεργασίας και αμοιβαίας βοήθειας στην δράση μας για την οικονομική και κοινωνική πρόοδο της εργατικής τάξης.
- ☐ Καταδικάζουμε την προπαγάνδα του ενός ενάντια στον άλλο σαν καταστροφική και αντίθετη με τα πραγματικά συμφέροντα της εργατικής τάξης
- ☐ Καταδικάζουμε το φυλετικό μίσος και τη φυλετική διάκριση από οπουδήποτε και αν προέρχεται, σαν όπλο στα χέρια των εκμεταλλευτών για την διάσπαση της εργατικής τάξης

2 Υιοθετούμε τις προτάσεις του Πανσυνδικαλιστικού Φόρουμ όπως αυτές συμφωνήθηκαν τον Γενάρη του 2016 και επαναδιατυπώθηκαν στις 9 του Γενάρη του 2017.

3 Στηρίζουμε και ενισχύουμε την προσπάθεια για εξεύρεση κοινά αποδεχτής συμφωνίας για επίλυση του Κυπριακού μέσα από διαπραγματεύσεις στην βάση της Διζωνικής Δικοινοτικής Ομοσπονδίας με πολιτική ισότητα των δύο κοινοτήτων.

4 Παλεύουμε για την πλήρη αποστρατικοποίηση του νησιού μας, από όλους τους στρατούς, τις ξένες βάσεις, στρατιωτικές εγκαταστάσεις και βάσεις παροχής διευκολύνσεων σε στρατιωτικές δυνάμεις.

5 Παλεύουμε ώστε το νησί μας να είναι γέφυρα φιλίας και συνεργασίας για όλους τους λαούς της περιοχής και όχι ορμητήριο στρατιωτικών επιχειρήσεων.

6 Παλεύουμε για την ενοποίηση και την οργάνωση σε ομοσπονδιακό επίπεδο με κρατικό έλεγχο, των κοινωνικών θεσμών που καθορίζουν την ευημερία και την πρόοδο των εργαζομένων, όπως:

- ☐ Ενιαίο Σύστημα Υγείας
- ☐ Ενιαίο Σύστημα Κοινωνικών Ασφαλίσεων
- ☐ Ενιαίο Σύστημα Εργασιακών Σχέσεων
- ☐ Ενιαίο φορολογικό καθεστώς
- ☐ Συνεργασία και κρατικό έλεγχο των φυσικών πόρων όπως και των άλλων δημόσιων παροχών, νερό, ρεύμα, τηλέφωνο.

7 Παλεύουμε για μια παιδεία που να καθορίζεται από τις αρχές της ειρήνης, της συμφιλίωσης, της συνεργασίας, της ανοχής και της αποδοχής της διαφορετικότητας

8 Παλεύουμε για να υλοποιήσουμε αυτούς τους στόχους από σήμερα.

9 Απαιτούμε να αρθούν όλοι οι περιορισμοί για παροχή ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης στα κρατικά νοσηλευτήρια σε ολόκληρη την Κύπρο για τα χαμηλά εισοδηματικά στρώματα.

10 Απαιτούμε το άνοιγμα περισσότερων οδοφραγμάτων και την απλούστευση των διαδικασιών μεταφοράς αγαθών και προϊόντων.

11 Απαιτούμε την καθιέρωση, το συντονισμό και τη συνεργασία σε θέματα ώρας, φυσικών καταστροφών και διάσωσης.

Πιστεύουμε ότι η άμεση προώθηση όλων αυτών προάγει τη συνεργασία και την ειρήνη στο νησί και δημιουργεί συνθήκες που ευνοούν την εξεύρεση μιας συμφωνημένης διευθέτησης προς όφελος των απλών ανθρώπων στο νησί αλλά και ευρύτερα στην περιοχή.

Συνεχίζουμε τον αγώνα μας για υλοποίηση αυτών των στόχων και μετά την επίτευξη συμφωνίας με στόχο την εδραίωση της ειρήνης, της δημοκρατίας και της ευημερίας στο νησί μας.

Συνεχίζουμε να πιέζουμε του ηγέτες που διαπραγματεύονται να επιδείξουν το αναγκαίο θάρρος και βούληση για ένα κοινά αποδεκτό συμβιβασμό και δεσμευόμαστε ότι θα συνεχίσουμε τον αγώνα μας για υλοποίηση αυτών των στόχων ακόμη και αν αυτοί δεν καταλήξουν σε συμφωνία.

ΚΟΙΝΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΠΑΝΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΦΟΡΟΥΜ ΚΥΠΡΟΥ

Το πανσυνδικαλιστικό φόρου Κύπρου αποτελούν οι συνδικαλιστικές οργανώσεις: ΣΕΚ, ΠΕΟ, ΠΑΣΥΔΥ, ΠΟΕΔ, ΟΕΛΜΕΚ, ΟΛΤΕΚ, ΕΣΚ, ΠΟΑΣ, ΔΕΟΚ, ΕΤΥΚ, TURK–SEN, DEV–IS, KTAMS, KTOS, KTOEOS, KOOPSEN, BES, BASIN SEN που αντιπροσωπεύουν όλο σχεδόν το φάσμα της εργατικής τάξης της Κύπρου.

Στη κοινή διακύρηξη τους τονίζουν "πως η λύση θα πρέπει να εμπεριέχει τις πιο κάτω αρχές και προϋποθέσεις, κατοχυρώνοντας την ομαλή και εύρυθμη λειτουργία των εργασιακών σχέσεων και να ρυθμίζει με επάρκεια την αγορά εργασίας:

- ☐ Εφαρμογή ενιαίου συστήματος εργασιακών σχέσεων και απασχόλησης
- ☐ Εφαρμογή ενιαίου σχεδίου κοινωνικής ασφάλισης
- ☐ Εφαρμογή ενιαίου συστήματος καθορισμού μισθών και απολαβών
- ☐ Πλήρης σεβασμός του δικαιώματος της ελεύθερης διακίνησης, του δικαιώματος του συνεταιρίζεσθαι και της επιλογής απασχόλησης σε οποιαδήποτε περιοχή της Κύπρου
- ☐ Πλήρης απαγόρευση των διακρίσεων αναφορικά με την απασχόληση ή/και τις απολαβές λόγω εθνικής καταγωγής, θρησκείας, χρώματος, φύλου ή σεξουαλικού προσανατολισμού
- ☐ Εφαρμογή ενός εκπαιδευτικού συστήματος που θα διαδραματίζει καταλυτικό ρόλο στη διαμόρφωση περιβάλλοντος ανεκτικότητας, ειρηνικής συνύπαρξής και αλληλοσεβασμού."

Ιδιωτικοποίηση του λιμανιού Λεμεσού

Τα κέρδη στους ιδιώτες οι ζημιές στο δημόσιο

Πολιτική του Αναστασιάδη και του κόμματος του ήταν οι ιδιωτικοποιήσεις από τη δεκαετία του 80 πολύ πριν γίνουν κυβέρνηση. Οι ιδιωτικοποιήσεις λέει θα φέρουν καλύτερες υπηρεσίες και φτηνότερες γιατί ο ιδιωτικός τομέας λειτουργεί καλύτερα. Έτσι με το που έγινε κυβέρνηση ξεκίνησε το ξεπούλημα με το «Όλα στους ιδιώτες». Όμως αυτό που είδαμε με την ιδιωτικοποίηση στο Λιμάνι Λεμεσού δεν μπορεί να χαρακτηριστεί τίποτε άλλο από το ΧΑΟΣ. Τίποτε δεν δούλευε σωστά.

Από την πρώτη μέρα της ιδιωτικοποίησης, του μόνου εμπορικού λιμανιού επικράτησε το χάος Ουρές φορτηγών που έφταναν τα δύο χιλιόμετρα. Αντί να εξυπηρετούνται 600 εμπορευματοκιβώτια την ημέρα όπως πριν, εξυπηρετούνταν μόνο 100. Αγανακτισμένοι οδηγοί απέκλεισαν το σταθμό εμπορευματοκιβωτίων και το δυτικό κυκλικό κόμβο του λιμανιού. Οι μεταφορείς ξεσηκώθηκαν για τις καθυστερήσεις και τις υπερχρεώσεις. Χαρακτηριστικά για ένα 20αρι εμπορευματοκιβώτιο η χρέωση είναι 185 ευρώ σε σύγκριση με 70 έως 80 που ήταν πριν. Ενώ το 40αρι εμπορευματοκιβώτιο χρεώνεται 277ευρό αντί 130 που χρεωνόταν μέχρι σήμερα.

Οι εκτελωνιστές προχώρησαν σε 24ωρη απεργία για τα ηλεκτρονικά συστήματα πληρωμών και ταμείων .Οι ναυτικοί πράκτορες αντέδρασαν για τις πολύ υψηλές χρώσεις. Οι χρεώσεις διπλασιάστηκαν και επέβαλαν και νέες χρεώσεις. Ακόμα και οι έμποροι και βιομήχανοι ξεσηκώθηκαν και κάποιες εταιρείες απειλούσαν με κλείσιμο. Πχ Πελέτικο. Ακόμα και το ΚΕΒΕ υπέρμαχος των ιδιωτικοποιήσεων κατάγγελλε: «Πως οι ζημιές είναι τεράστιες τόσο για τις εξαγωγές όσο και τις εισαγωγές». Αυτά ήταν τα «κατορθώματα» της διαχείρισης του λιμανιού από τους ιδιώτες.

Την συμφωνία την κράτησαν μυστική μέχρι που τη ζήτησε η επιτροπή της Βουλής και αναγκάστηκαν να τους την δώσουν, όπως και στον Γ Ελεγκτή

Έδωσαν σε Γερμανούς ιδιώτες και Κύπριους συνεργάτες τους το λιμάνι στην Eurogate και DP World Limassol. Μοίρασαν το λιμάνι σε δύο εταιρείες ενώ υπήρχαν σχέδια για επέκταση του λιμανιού και ενώ επενδύθηκαν εκατομμύρια ευρώ για να έχουμε ένα ενιαίο, σύγχρονο και μεγάλο χώρο εξυπηρέτησης.

Ενώ η εταιρεία δεσμεύτηκε να αγοράσει γερανογέφυρες η κυβέρνηση συμφώνησε να γίνει αυτό το 2019. Έτσι η κυβέρνηση ενοικίασε από την DP World Limassol δύο γερανογέφυρες και τις παραχώρησε δωρεάν στην Eurogate για δύο χρόνια με κόστος 3,5 εκ.

Με απόφαση της κυβέρνησης έχουν απολυθεί δεκάδες έμπειροι εργάτες και υπάλληλοι του λιμανιού. Μετά το χάος η Eurogate αναγκάστηκε να ενισχύσει το προσωπικό από την Γερμάνια με εξιδεικευμένο προσωπικό.

Έδωσαν το Λιμάνι για 25 χρόνια και ενώ μιλούσαν για συνολικό κέρδος σε βάθος 25ετίας 1,2 δις η εκτίμηση του Εφόρου Εσωτερικού Ελέγχου δεν ξεπερνά στην καλύτερη περίπτωση τα 600 εκ..

Για την ζημιά από όλο αυτό το χάος και τις καθυστερήσεις ούτε κουβέντα. Ποιος θα πληρώσει όλη αυτή τη ζημιά από τις καθυστερήσεις και πόσα εκατομμύρια είναι αυτή η ζημιά από την μεταφορά του λιμανιού στους ιδιώτες. Ενώ πριν με κάθε κινητοποίηση των εργαζομένων ο Συναγερμός μας έλεγε για τις ζημιές. Την τελευταία φορά μάλιστα προσπάθησε να στρέψει τους πατατοπαραγωγούς ενάντια στους εργαζόμενους στο λιμάνι για τις κινητοποιήσεις τους. Τώρα δεν είπε λέξη. Μόνο που έτρεχε ο ίδιος ο Αναστασιάδης για να σπάσει τα μέτρα και τον αποκλεισμό του λιμανιού από τους μεταφορείς.

Κι 'όμως το λιμάνι όταν ήταν διαχειριστής η Αρχή λιμένων πραγματοποιούσε κέρδη .Η Αρχή Λιμένων συνεισέφερε στο κράτος σαν μέρισμα τα τελευταία πέντε χρόνια 90 εκατομμύρια ευρώ, αλλά για πρώτη φορά φέτος θα έχει έλλειμμα 27εκ. ευρώ λόγω της ανάθεσης των εμπορικών δραστηριοτήτων στο λιμάνι σε ιδιώτες.

Δηλαδή αυτό που κάνει η κυβέρνηση με την ιδιωτικοποίηση δίνει τα κέρδη στους ιδιώτες και τη ζημιά στο δημόσιο. Μάλιστα τα κέρδη υπολογίζονταν να αυξηθούν σημαντικά λόγω της εκμετάλλευσης των υδρογονανθράκων που υποτίθεται ότι υπάρχουν στην αποκλειστική οικονομική ζώνη της Κύπρου.

Αυτό το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου έγινε με τις ψήφους των ΔΥΣΗ, ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ, ΕΥΡΩΚΟ. Μάλιστα ο νυν υποψήφιος του δήθεν ενδιάμεσου, τότε συνοδοιπόρος του ΔΥΣΗ και του νεοφιλελευθερισμού Νικόλας Παπαδόπουλος ανέλαβε την ετοιμασία των νομικών εγγράφων. Σύμφωνα με έγγραφα της Αρχής Λιμένων στην επιτροπή της Βουλής τα Συμβόλαια των ιδιωτικοποιήσεων ανέλαβε το δικηγορικό γραφείο «Τάσος Παπαδόπουλος» έναντι του ποσού των 365χιλ. ευρώ. Η υποκρισία και η διαπλοκή στο φόρτε της. Ο δικηγόρος που έφτιαξε τα συμβόλαια της ιδιωτικοποίησης να ψηφίζει στη Βουλή υπέρ της ιδιωτικοποίησης του Λιμανιού. Εδώ δεν υπάρχει ασυμβίβαστο;. Τα δε άλλα κόμματα που ψήφισαν το νομοσχέδιο μαζί με την κυβέρνηση το έπαιζαν από πάνω και κριτική στην κυβέρνηση. Νυσάφι ρεεε.

Καταψήφισαν το νομοσχέδιο για ιδιωτικοποίηση του Λιμανιού Λεμεσού το ΑΚΕΛ, η Συμμαχία Πολιτών και οι Οικολόγοι. Αυτά έγιναν στη Βουλή. Αντίσταση όμως είχαμε και από τους εργαζόμενους με κινητοποιήσεις και απεργίες. Όμως σ' αυτό τον αγώνα βρέθηκε στο τέλος μόνη και απομονωμένη η ΣΥΔΗΚΕΚ της ΠΕΟ. Αφού οι άλλες συντεχνίες υποχώρησαν αμέσως μετά την κατοχύρωση των εργασιακών δικαιωμάτων των εργαζομένων. Η μόνη που ήταν εξαρχής αντίθετη στη ίδια την ιδιωτικοποίηση ανεξάρτητα αν η κυβέρνηση ικανοποιούσε τα εργασιακά ήταν η ΣΥΔΗΚΕΚ. Όμως και αυτή δεν σύνδεσε αυτό το αγώνα με τον αγώνα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις στην ΑΗΚ και την CYTA, οργανισμούς που ακόμα και σήμερα συνεχίζει να επιδιώκει το ξεπούλημα τους, για κοινές κινητοποιήσεις και κοινό αγώνα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις

Μετά από αυτό το πρωτοφανές ΧΑΟΣ η ΣΥΔΗΚΕΚ και η Αριστερά θα μπορούσε να ζητούσε την καταγγελία της Συμφωνίας και την επιστροφή της διαχείρισης στην Αρχή Λιμένων. Θα μπορούσε να κλιμάκωνε την αντίδραση με απεργιακούς αγώνες αφού τίποτε δεν λειτουργούσε και όλοι οι επαγγελματικοί κλάδοι είχαν ξεσηκωθεί και αντιδρούσαν δυναμικά. Σύμφωνα με τα όσα ακούστηκαν στην επιτροπή της Βουλής η Eurogate στο Αμβούργο είχε παρόμοια προβλήματα. Τότε οι αρχές τερμάτισαν την σύμβαση και η υπόθεση πέρασε στα δικαστήρια.

Σήμερα με διάφορες παρεμβάσεις και υποχωρήσεις όπως απόσυρση κάποιων χρεώσεων και υπόσχεση για επαναξιολόγηση των χρεώσεων κατάφεραν να ελέγξουν τις αντιδράσεις

Όμως τα προβλήματα παραμένουν. Οι εργαζόμενοι, τα συνδικάτα και η Αριστερά θα πρέπει να δέσουν αυτό τον αγώνα μαζί με τον αγώνα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις στην ΑΗΚ και τη CYTA. Θα πρέπει να βάλουν το ζήτημα της ακύρωσης της συμφωνίας στο Λιμάνι Λεμεσού και να αποκαλυφτούν οι "Πρίγκιπες" και οι συνοδοιπόροι του νεοφιλελευθερισμού και του «Όλα στου Ιδιώτες».

Νίκος Αγιομαμίτης

Η Τουρκία μετά το Δημοψήφισμα

Συνέντευξη με την Μελτέμ Οράλ στέλεχος του DSIP (Επαναστατικού Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος.

του Στέλιου Μιχαηλίδη

Αναδημοσίευση από την Εργατική Αλληλεγγύη

Ποιά είναι η κατάσταση στην Τουρκία μετά το δημοψήφισμα;

Οι εθνικιστικές κι αυταρχικές πολιτικές της συμμαχίας ΑΚΡ – ΜΗΡ συνεχίζονται μετά το δημοψήφισμα. Το σκεπτικό αυτής της συμμαχίας είναι η αντίδραση του Τουρκικού κράτους ενάντια στις κατακτήσεις των Κούρδων στη Συρία, που πλέον έχει γίνει διεθνές ζήτημα. Το Τουρκικό κράτος εντατικοποιεί τη φιλοπολεμική του πολιτική για να αποκλείσει την πιθανότητα της συγκρότησης Κουρδικού κράτους στα νοτιοανατολικά σύνορα, νομιμοποιημένου από τις ιμπεριαλίστικες χώρες όπως οι ΗΠΑ και η Ρωσία. Αυτή η κατάσταση βοηθάει τη συνέχιση των εθνικιστικών και αυταρχικών πολιτικών στην Τουρκία. Όσο η ένταση στη Συρία συνεχίζεται, θα συνεχίζονται κι αυτές οι πολιτικές.

Αλλά το δημοψήφισμα έδειξε ότι τα πράγματα δεν ήταν εύκολα για την κυβέρνηση του ΑΚΡ. □λλωστε, σε μια τελείως άδικη εκλογική διαδικασία με πάρα πολλές παρατυπίες, το ΑΚΡ κέρδισε με μόλις ένα ελάχιστο προβάδισμα. Σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί νίκη για το ΑΚΡ. Μια βδομάδα πριν το δημοψήφισμα, ο ίδιος ο Ερντογάν περίμενε το ΝΑΙ να συγκεντρώσει πάνω από το 60% των ψήφων. Τελικά ένας στους δύο ψήφισε ΟΧΙ. Τα μεγάλα αστικά κέντρα, συμπεριλαμβανομένων πόλεων όπως η Ισταμπούλ και η Αγκυρα, που έχουν ταυτιστεί με τον Ερντογάν από το 1994, ψήφισαν τελικά ΟΧΙ. Αυτό το αποτέλεσμα θα βαθύνει τις αντιφάσεις τόσο μέσα στο κυβερνών κόμμα και την κυβέρνηση, όσο και το σύμμαχό της, το φασιστικό ΜΗΡ. Το ΑΚΡ από τη μια χρειάζεται τη συμμαχία με το ΜΗΡ, αλλά από την άλλη τα πολιτικά αποτελέσματα αυτής της συμμαχίας είναι εύθραυστα και προετοιμάζουν το τέλος της.

Πες μας λίγα πράγματα για την καμπάνια του ΟΧΙ και τα ζητήματα που άνοιξαν.

Το ποσοστό του ΟΧΙ έχει τεράστια σημασία μετά από μια τόσο άνιση προεκλογική περίοδο. Όμως η πλευρά του ΟΧΙ είναι πολιτικά πολύ ετερογενής. Δεν είναι ίδιο το δικό μας ΟΧΙ με το ΟΧΙ της αντιπολίτευσης μέσα στο φασιστικό κόμμα, το ΜΗΡ, αυτών που είναι εχθρικοί απέναντι στους Σύρους μετανάστες, όπως είναι και πολλοί από την ηγεσία του CHP, του Ρεπουμπλικανικού Λαϊκού Κόμματος. Αυτοί ακολουθούν την ίδια πολιτική και αποτελούν κομμάτι του ίδιου "εθνικιστικού συνασπισμού" με το ΑΚΡ, όσον αφορά τον πόλεμο στη Συρία και το Κουρδικό Ζήτημα.

Η κυβέρνηση στοχεύει να καταργήσει την αποζημίωση

Η Μελτέμ Οράλ είναι αγωνίστρια του Επαναστατικού Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος (DSIP), της αδελφής οργάνωσης του ΣΕΚ και της ΕΔ στην Τουρκία

απόλυσης, που είναι μια από τις πιο σημαντικές ρυθμίσεις εργασιακής ασφάλειας για την εργατική τάξη. Και στοχεύει να αλλάξει το νόμο που εξασφαλίζει την εργασία στο δημόσιο τομέα. Η επίθεση στα δικαιώματα της εργατικής τάξης εξαπολύεται σε όλους τους εργάτες είτε ψήφισαν ΝΑΙ είτε ψήφισαν ΟΧΙ. Η επίθεση είναι εναντίον όλων μας. Για αυτό χρειάζεται να χτίσουμε την κοινή πάλη των εργατών είτε ψήφισαν ΟΧΙ, είτε ψήφισαν ΝΑΙ ενάντια στις επιθέσεις της κυβέρνησης.

Σε ποιό επίπεδο είναι η μάχη που δίνετε στην Τουρκία σε σχέση με το προσφυγικό;

Δυστυχώς ο αντιρατσιστικός αγώνας στην Τουρκία είναι πολύ αδύναμος. Δεν μπορούμε να μιλήσουμε για την ύπαρξη ενός αντιρατσιστικού κινήματος. Αλλά είναι ξεκάθαρο ότι πρέπει να αποτελέσει προτεραιότητα για την αριστερά. Οι πολεμικές πολιτικές των δύο τελευταίων χρόνων και το κράτος έκτακτης ανάγκης που έχει επιβληθεί από την περασμένη χρονιά έχουν βαθύνει τις ρατσιστικές συμπεριφορές ενάντια στους Σύριους μετανάστες. Κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου πριν το δημοψήφισμα, ένα από τα βασικά ζητήματα στην ατζέντα των εθνικιστών που ψήφισαν ΟΧΙ, ήταν η στοχοποίηση των Σύριων.

Ο ρατσισμός έχει ανέβει τόσο από τη μεριά της κυβέρνησης όσο κι από την αντιπολίτευση. Τους τελευταίους μήνες εκατοντάδες επιθέσεις έχουν σημειωθεί σε γειτονιές Σύριων στην Σμύρνη. Περίπου 500 Σύριοι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις

Απο την καμπάνια του Οχι για το δημοψήφισμα

γειτονιές τους. Οι σκηνές των προσφύγων στα □δανα κάηκαν, τα μαγαζιά των Σύριων στην Ούρφα δέχτηκαν επιθέσεις με πέτρες και ρόπαλα. Οι Σύριοι είναι το πιο ανυπεράσπιστο κομμάτι της κοινωνίας. Οπότε γίνονται εύκολος στόχος. Η οργάνωση του αντιρατσιστικού κινήματος στην Τουρκία είναι σημαντική τόσο για να σταματήσουμε τον αναδυόμενο κίνδυνο, όσο και για να τσακίσουμε τον "εθνικιστικό συνασπισμό" που τροφοδοτεί τις φιλοπολεμικές πολιτικές.

Ως Επαναστατικό Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα πρώτος στόχος μετά το δημοψήφισμα είναι να οργανώσουμε όσο πλατύτερα γίνεται τον αγώνα ενάντια στο ρατσισμό. Πρέπει να χτυπήσουμε το ρατσισμό και τον εθνικισμό προκειμένου να σταματήσουμε την ηγεμονία που έχει το ΑΚΡ.

Ο ρατσισμός είναι απειλή σε παγκόσμιο επίπεδο. Ζούμε σε έναν κόσμο όπου ο εθνικισμός κι ο ρατσισμός ανεβαίνουν και γι' αυτό η δουλειά μας δεν είναι εύκολη. Αλλά απέναντι σε αυτή την παγκόσμια αναδυόμενη απειλή υπάρχει ένα αντιρατσιστικό κίνημα που στέκεται στο πλευρό των προσφύγων. Το αντιρατσιστικό κίνημα που βλέπουμε να αναπτύσσεται από τις ΗΠΑ μέχρι τη Γαλλία κι από την Ελλάδα μέχρι τη Βρετανία, μας δυναμώνει στο να παλέψουμε το ρατσισμό και να χτίσουμε το κίνημα και μέσα στην Τουρκία.

Θα είσαι ομιλήτρια στο Μαρξισμό που οργανώνει το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα στην Αθήνα. Αντίστοιχο φεστιβάλ οργανώνετε και στην Τουρκία. Ποιά νομίζεις είναι η σημασία τέτοιων φεστιβάλ και στις δυο πλευρές του Αιγαίου;

Βρισκόμαστε σε ένα κρίσιμο σημείο για ολόκληρο τον κόσμο. Η στρατιωτική και διπλωματική ένταση κλιμακώνεται ανάμεσα στα ιμπεριαλιστικά μπλοκ, ο αγώνας για ηγεμονία έχει οδηγήσει σε αστάθεια κι αβεβαιότητα το ίδιο το ιμπεριαλιστικό σύστημα. Σε μια τέτοια περίοδο ο ρόλος που έχουν να παίξουν φεστιβάλ όπως ο Μαρξισμός, είναι πολύ σημαντικός.

Καταρχήν έχουμε να συζητήσουμε για την υπάρχουσα κατάσταση. Πρέπει να εξηγήσουμε γιατί οι δεξιές, αυταρχικές, λαϊκίστικες πολιτικές έχουν ανέβει διεθνώς, τί συμβαίνει στη Συρία και την Κορέα, ποιά είναι η κατάσταση σχετικά με την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση κλπ.

Αναμφίβολα η παράδοση του Επαναστατικού Μαρξισμού είναι ένας πολύ χρήσιμος οδηγός για να κατανοήσεις τον κόσμο σήμερα. Ταυτόχρονα όμως, το φεστιβάλ Μαρξισμός είναι σημαντικό όχι μόνο για ανάλυση και συζήτηση αλλά και για την οργάνωση του αγώνα.

Η ανασφάλεια και η αστάθεια σπρώχνουν τις μάζες στην απαισιοδοξία και την κατάρρευση, παρά στην προοπτική του αγώνα. Είναι πολύ εύκολο να χαθείς σε μια τέτοια θυελλώδη πολιτική περίοδο. Η μαρξιστική παράδοση μας βοηθάει να κατανοήσουμε τα κύρια σημεία της συγκεκριμένης συγκυρίας και τα όσα συμβαίνουν "πίσω από τη βιτρίνα". Ο μόνος δρόμος για να βγεις από τη θύελλα είναι η ανάπτυξη αυτής της παράδοσης. Το χτίσιμο της διεθνιστικής αλληλεγγύης, της αλληλεγγύης μεταξύ ελλήνων και τούρκων εργατών κι επαναστατών, είναι σήμερα πιο σημαντική. Και ο Μαρξισμός της Αθήνας είναι η καλύτερη ευκαιρία για να το κάνουμε αυτό.

Σε απεργία πείνας ο σκηνοθέτης Πανίκου Χρυσάνθου

το φάντασμα της ΕΟΚΑ κυριαρχεί και στον πολιτισμό

Ο Πανίκος Χρυσάνθου σκηνοθέτης της ταινίας «Η ιστορία της Πράσινης Γραμμής» που προβλήθηκε πρόσφατα στους κινηματογράφους και είχε μεγάλη επιτυχία, προχώρησε σε απεργία πείνας για την πολεμική που δέχονται οι ταινίες του . Η απεργία πείνας κράτησε 13 μέρες και είχε αμέριστη τη συμπαράσταση εκατοντάδων απλών ανθρώπων που υπέγραψαν το ψήφισμα συμπαράστασης. Ανάμεσα τους πολλοί επώνυμοι άνθρωποι των τεχνών και των γραμμάτων, και ακαδημαϊκοί. Στήριξη είχε και από κάποια πολιτικά κόμματα και οργανώσεις όπως το ΑΚΕΛ αλλά και από Τουρκοκυπρίους, όπως η Νεσιέ Γιασίν., ο ακαδημαϊκός Νιαζί Γκιζιλγιουρέκ, τ/κ συνδικαλιστες και δημοσιογράφοι, τη Δικοινοτική Χορωδία και άλλους.

Σκηνή απο την ταινία του Πανίκου Χρυσάνθου "ΑΚΑΜΑΣ" που δεν μπόρεσε να παιχτεί γιατί αντιδρούν οι Σύνδεσμοι αγωνιστών της ΕΟΚΑ

Μέσω της απεργίας του ο Πανίκος πρόβαλε τρία αιτήματα. Ζητούσε από το ΡΙΚ, το οποίο έχει τα δικαιώματα της προβολής για τις δύο ταινίες του «ΑΚΑΜΑΣ» και το «ΤΕΙΧΟΣ ΜΑΣ» να τις προβάλει. Και οι δύο ταινίες είναι «κομμένες» από το ΡΙΚ και αποκλεισμένες από φεστιβάλ. Ζητά από το υπουργείο Παιδείας να γίνει έρευνα για τα οικονομικά προβλήματα για την ταινία «ΑΚΑΜΑΣ» και πού οφείλονται αυτά. Να λυθούν οικονομικά προβλήματα που δημιουργήθηκαν με τα διοικητικά μέτρα και τις καθυστερήσεις και την απαγόρευση της προβολής της ταινίας. Ζητά να γίνουν αλλαγές στο σύστημα αξιολόγησης και χρηματοδότησης ταινιών του Υπουργείου Παιδείας και Πολιτισμού ώστε να μη υπάρχουν διακρίσεις και αποκλεισμοί. Πράγμα το οποίο πιστεύει ότι συμβαίνει με τον ίδιο, λόγο του περιεχομένου των ταινιών του.

Το Υπουργείο του είπε πως: «δεν κάνουν έρευνα, γιατί για αυτούς είναι λυμένο το θέμα της ταινίας «Ακάμας» και ότι οι ισχυρισμοί του είναι ανυπόστατοι. Ποιος αποφάσισε χωρίς έρευνα και αυθαίρετα ότι τάχα οι ισχυρισμοί του Πανίκου είναι ανυπόστατοι. Οι ίδιοι άνθρωποι που κάνουν την διανομή του κονδυλιού για τις ταινίες. Οι ίδιοι άνθρωποι που ευθύνονται με τις παρεμβάσεις τους και τις «συστάσεις» τους για τις καθυστερήσεις και τελικά τον αποκλεισμό της ταινίας. Ο ίδιοι αποφασίζουν και διατάσσουν και χαρακτηρίζουν το θέμα «λυμένο»

Χαρακτηριστικά ο σκηνοθέτης ανέφερε σε συνέντευξη του πως ο πρώην πρόεδρος Τάσος Παπαδόπουλος έδωσε εντολή πριν τελειώσει καν η ταινία «ΑΚΑΜΑΣ» και πριν τη δει κανένας, να μη προβληθεί γιατί τάχα προσβάλει την ΕΟΚΑ. Το ΑΚΕΛ όταν ζήτησε ενημέρωση από το ΡΙΚ γιατί δεν προβάλλονται οι ταινίες «ΑΚΑΜΑΣ» και «Το Τείχος μας» πήρε την απάντηση: ότι «θα υπάρξουν αντιδράσεις» Στον ίδιο τον σκηνοθέτη ανεπίσημα, του είπαν ότι: «αντιδρά η ένωση αγωνιστών τη ΕΟΚΑ» . Δηλαδή η Ένωση Αγωνιστών μπορεί να έχει Βέτο και να αποφασίζει για το ποια ταινία θα προβληθεί ή όχι; Μήπως δεν είναι αυτοί που απειλούσαν να κλείσουν το ΡΙΚ για τις εκπομπές του «Χωρίς Πλαίσια» .

Ο Αναστασιάδης πήγε στην Ινδία και δήλωσε πως θα δώσει κίνητρα για στους βιομήχανους για την παραγωγή ταινιών στην Κύπρο. Το Bollywood στη Κύπρο!!!. Η υποκριτική και η υποκρισία μαζί χωρίς όρια. Αυτά την ίδια ώρα που πολεμά μια παραγωγή γιατί θα ενοχληθούν οι αγωνιστές της ΕΟΚΑ όπως ακριβώς έκανε και για το ζήτημα του Ενωτικού δημοψηφίσματος και οδήγησε στην διακοπή των συνομιλιών. Την ίδια ώρα μάλιστα που περιορίζει και κόβει τα κονδύλια όχι μόνο για τον κινηματογράφο αλλά συνολικά για τον πολιτισμό.

Ο Σύνδεσμος Σκηνοθετών Κύπρου αποφάσισε να μιλήσει μόνο όταν προκλήθηκε από τα ΜΜΕ. Είπε πως ο Πανίκος Χρυσάνθου δεν είναι μέλος τους. Όμως αυτό που έχει σημασία δεν είναι αν είναι μέλος τους ή όχι αλλά αυτά που καταγγέλλει. Ούτε κουβέντα δεν βρήκαν να πουν για την λογοκρισία των ταινιών του. Αυτή η στάση έσπρωξε αρκετούς σκηνοθέτες να κατακρίνουν τη στάση του Συνδέσμου Σκηνοθετών και να υπερασπιστούν το Πανίκο στο θέμα της λογοκρισίας.

Ο ίδιος ο υπουργός παιδείας κάτω από την πίεση και τις αντιδράσεις αναγκάστηκε να τον συναντήσει και του υποσχέθηκε να μελετήσει το θέμα και ότι θα βοηθήσει !!! Όμως και εδώ ισχύει η φράση «πας παραπονεμένος φεύγεις ευχαριστημένος και η δουλεία σου δεν γίνεται». Η άμεση άρση της απαγόρευσης των λογοκριμένων ταινιών του Πανίκου ήταν κάτι που μπορούσε να το λύσει άμεσα και να ικανοποιήσει το σχετικό αιτήματα του Σκηνοθέτη. Ούτε τοποθετήθηκε δημόσια αλλά ούτε πήρε θέση στο θέμα αυτό .

Παρά τις υποσχέσεις του υπουργού Παιδείας και τον τερματισμό της απεργίας πείνας ο Πανικός δηλώνει έτοιμος να συνεχίσει το αγώνα του. Έχει στηθεί και μία επιτροπή συμπαράστασης και διεκδίκησης των αλλαγών που ζητά για τον κινηματογράφο και τις πολιτιστικές υπηρεσίες του υπουργείου.

Κανένας πολιτισμός δεν μπορεί να υπάρξει μέσα από την λογοκρισία .Αν μια ταινία που αναφέρεται σε κάποια γεγονότα της εποχής της ΕΟΚΑ δεκάδες χρόνια μετά λογοκρίνεται και «κόβεται», ακόμα και μετά την «αυτολογοκρισία» του ίδιου του σκηνοθέτη για να «περάσει» τον κρατικό έλεγχο, αυτό δεν μπορεί να λέγεται πολιτισμός και οι υπηρεσίες του υπουργείου παιδείας δεν μπορούν να λέγονται «πολιτιστικές υπηρεσίες» αλλά «προπαγάνδας».

Για αυτό ο κάθε δημοκράτης είτε συμφωνεί είτε διαφωνεί με τις απόψεις του Πανίκου Χρυσάνθου πρέπει να υπερασπιστεί το δικαίωμα της έκφρασης του μέσα από τις ταινίες του χωρίς λογοκρισία και αποκλεισμούς.

Νίκος Αγιομαμίτης

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Η νέα ταινία του Πανίκου Χρυσάνθου

Όταν είδα την ταινία του Πανίκου Χρυσάνθου, "Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ". έπιασα τον εαυτό μου να λέει σε φίλους και γνωστούς "Μη το χάσετε", χωρίς κανένα ενδοιασμό! Για μένα το "αξίζει, να μη το χάσετε", συνοψίζει την θετική διάθεση που μου δημιουργεί κάτι που με ξεσηκώνει. Για αυτό, δεν θέλω να συμβάλω στην γρίνια για το καστ, για το σενάριο, για ελλιπή στοιχεία, ετεροχρονισμένα γεγονότα κλπ. κλπ., αντίθετα θέλω να αναδείξω τα θετικά συναισθήματα που οδήγησαν εκατοντάδες ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους να πάνε να δουν μαζί αυτήν την ταινία, να θυμηθούν, να συγκινηθούν και να την κρατήσουν για τέσσερεις συνεχείς βδομάδες στις αίθουσες του κινηματογράφου.

Όλα αυτά ήταν η πραγματικότητα των εφηβικών μου χρόνων, λίγα χρόνια μετά τον πόλεμο του 1974. Έφερε θύμισες από την γειτονία μου στο Καϊμακλί, τα ελληνικά και τούρκικα φυλάκια μερικά μετρά από το σπίτι μου, στρατιώτες που αναγνωρίζαμε τα πρόσωπα τους λόγω της μακρόχρονης θητείας τους, τους σάκους με άμμο και τις βαρέλες που καθόριζαν τα «σύνορα» αλλά και τους πυροβολισμούς μέσα στη νύκτα που προμηνούσαν τα κακά νέα που δεν θέλαμε να ακούσουμε το πρωί από στις ειδήσεις.

Η ιστορία απλή. Είναι μια ιστορία στα φυλάκια σκοπιάς στη νεκρή ζώνη. Ένας Ελληνοκύπριος στρατιώτης με το χαρακτηριστικό όνομα, Κύπρος, στέλνεται να υπηρετήσει στην «πράσινη γραμμή» της Λευκωσίας. Προηγήθηκε η δολοφονία ενός ελληνοκυπρίου στρατιώτη από τούρκο στρατιώτη, μετά από διαταγή του διοικητή του στην πράσινη γραμμή. Τα πρώτα χρόνια μετά την εισβολή σκοτώθηκαν 10 ελληνοκύπριοι και υπολογίζεται άλλοι τόσοι Τουρκοκύπριοι με αυτό το τρόπο. Οι εξουθενωτικές και πολύωρες σκοπιές, πέρα από την ανταλλαγή λεκτικών αντιπαραθέσεων μεταξύ των στρατιωτών, δημιουργούσαν πολλές φορές και μια πιο φιλική διάθεση μεταξύ των στρατιωτών. Αντάλλασσαν τσιγάρα, ποτά, ακόμα και φάρμακα κλπ. Κάτι που οι αξιωματικοί του στρατού εκατέρωθεν δεν έβλεπαν με θετικό μάτι. Η οποιαδήποτε επαφή ήταν γι' αυτούς εθνική προδοσία.

Ο Μουράτ ο Τουρκοκύπριος στρατιώτης της απέναντι πλευράς, ανακαλύπτει ότι μένει στο σπίτι του Κύπρου στο βορρά, και του φέρνει ένα δώρο από το σπίτι του: μια οικογενειακή φωτογραφία, η οποία ξυπνά στον Κύπρο ανάμικτα συναισθήματα. Μέσα είναι ο πατέρας του, που δολοφονήθηκε από Τουρκοκυπρίους συγχωριανούς του και ο εφηβικός του έρωτας, μια Τουρκοκύπρια κοπέλα. Όταν ο Μουράτ του προτείνει να κάμουν από ένα κρυφό ταξίδι ο καθένας στην «άλλη πλευρά», ο Κύπρος δέχεται. Είναι ένα ταξίδι που ξυπνά οδυνηρές μνήμες: Εγκλήματα και βιαιότητες, φανατισμός και εκδίκηση και από τις δυο κοινότητες

Ιστορίες που είναι βαθιά θαμμένες μαζί με τα κόκκαλα των νεκρών, διάσπαρτα σε όλη τη Κύπρο, μέσα σε πηγάδια, χωματερές, ομαδικούς τάφους. Η ταινία του Πανίκου Χρυσάνθου δεν είχε τα χρονικά περιθώρια για να χωρέσει όλες τις οδυνηρές ιστορίες αυτού του τόπου. Παρόλα αυτά μπορεί να γίνει αφορμή για τους νεότερους να ψάξουν την ιστορική αλήθεια, την οποία δεν θα βρουν ούτε στα σχολικά βιβλία ούτε στις εγκυκλίους του Υπουργείου Παιδείας. Σε μια εποχή μάλιστα, που οι καπνοί του πολέμου τείνουν να σκεπάσουν την υφήλιο, σε μια κυπριακή κοινωνία που καλλιεργείται όλο και περισσότερο η ιδεολογία του «τείχους», (εμείς αποδώ και αυτοί αποκεί), φωνές σαν του Πανίκου Χρυσάνθου ακούγονται σαν τραγούδι που σε ξεσηκώνει. Σε αφήνει να πιστέψεις ότι ναι: **«κάποτε θα έρθει μια ωρέα μέρα!** όπως ανορθόγραφα έγραφε το σύνθημα στο τοίχο του φυλακίου. Απλοϊκό αλλά αισιόδοξο και ανθρώπινο.

Πέρα όμως από την ευχή για καλύτερες μέρες, η ειρήνη στη Κύπρο δεν θα έρθει μόνο αφήνοντας το παρελθόν πίσω μας ή αν αναγνωρίσουμε ο καθένας τα εγκλήματα της «δίκης» του πλευράς. Είναι ένα βήμα μπροστά. Η ειρήνη θα έρθει αν αποδείξουμε έμπρακτα ότι όλα αυτά δεν θα αφήσουμε να ξαναγίνουν.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Πορείες περηφάνιας που γκρεμίζουν τα τείχη

Έγινε στις 13 Μάη η καθιερωμένη πορεία περηφάνιας στη βόρεια Λευκωσία. Εκατοντάδες τουρκοκύπριοι κυρίως νεολαίοι συμμετείχαν σε ένα πανηγύρι στο οποίο κυριαρχούσε η χαρά, ο σεβασμός και η αποδοχή της όποιας διαφορετικότητας, εθνικής, φυλετικής, σεξουαλικής. Μαζί τους πορεύτηκαν και πολλοί ελληνοκύπριοι δίνοντας του και την δικοινοτική διάσταση.

Τα τελευταία χρόνια αυτές οι εκδηλώσεις συγκεντρώνουν αρκετό κόσμο ιδιαίτερα μετά την πορεία του 2014 που ήταν κορυφαία στιγμή με την συμμετοχή χιλιάδων ανθρώπων. Τις επόμενες μέρες θα γίνει και πάλι η αντίστοιχη πορεία και στη νότια Λευκωσία και είναι σίγουρο ότι όχι μόνο θα συγκεντρώσει πολύ κόσμο αλλά θα έχει έντονη τη συμμετοχή τουρκοκυπρίων.

Πέρα από την μεγάλη σημασία που έχουν αυτές οι εκδηλώσεις για το κίνημα για τα δικαιώματα των ΛΟΑΤΙ ατόμων και τα θετικά μηνύματα που στέλνουν συνολικά στη κοινωνία αποτελούν και μια απάντηση σε όσους, όπως τον αρχιεπίσκοπο συνεχίζουν να ρίχνουν το ρατσιστικό και ξενοφοβικό τους δηλητήριο και να στέλνουν στο πύρ το εξώτερο κάθε διαφορετικό που δεν ανταποκρίνεται στα δικά τους εθνικά, φυλετικά, ηθικά και σεξουαλικά πρότυπα.

Είναι σημαντικό που κάθε φορά αυτές οι εκδηλώσεις αποκτούν όλο και περισσότερο τον χαρακτήρα κοινών παρεμβάσεων και από τις δυο πλευρές, είτε γίνονται μαζί, είτε παράλληλα, είτε διαδοχικά. Είναι φανερό ότι η επανένωση για τους απλούς ανθρώπους και κυρίως τη νεολαία δεν είναι κενό σύνθημα όπως φαίνεται να είναι για την κυβέρνηση και τα κόμματα της άρχουσας τάξης αλλά μια πραγματικότητα που φαίνεται να διαπερνά όλους τους τομείς της ζωής.

Αυτό είναι κάτι που θα πρέπει να έχει την ολοκληρωτική μας στήριξη. Στις 28 Μάη που διοργανώνεται η πορεία περηφάνιας στη νότια Λευκωσία θα πρέπει να είμαστε όλοι εκεί

Για επικοινωνία: τηλ: 99698503
email:wd@wd-ist.org, www.wd-ist.org